

คณะจาก กทม.

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันโดยพื้นฐานนะ พวกเราผู้ปฏิบัติเห็นใหม่ ในศาสนา สิล สมาธิ ปัญญา ในศาสนานะนี้มรรค ๘ ในศาสนานี้เป้าหมายนะ เป็นนักบวชที่สุดแห่งทุกซ์คือทุกคนตั้งเป้าหมายนิพพาน เพราะนิพพานคือเป้าหมายของศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาใช่ไหม? แล้วอยากหรือสัตว์ขันธ์สัตว์

ที่นี้อยากหรือสัตว์ขันธ์สัตว์ หรือสัตว์ขันธ์สัตว์ที่ไหน? ถ้าหรือสัตว์ขันธ์สัตว์พวกเราก็ได้เอารถมารับไป ไม่ใช่ หรือสัตว์ขันธ์สัตว์ที่หัวใจ ที่การให้หัวใจนี้พ้นจากทุกซ์ ที่นี้ให้หัวใจพ้นจากทุกซ์ เราก็มีเป้าหมายกันว่าในศาสนาพุทธเป้าหมายของเราคือนิพพาน แต่ในปัจจุบันนี้พวกพระเราเองไม่เชื่อ ไม่เชื่อว่่าถึงพุทธกาลแล้วมันไปไม่ถึงไง คือหมดกาลหมดเวลา หมดสมัย

ที่นี้มรรคผลนิพพานไม่ต้องพูดถึงมัน มันเรื่องสุดวิสัยที่ทำไม่ได้ ไม่ใช่ มันไม่ใช่สุดวิสัยหรอก มันเรื่องในวิสัย ในวิสัยเรา เพราะเรายังมีความทุกซ์กันอยู่ ถ้ามีความทุกซ์อยู่ถ้าทุกซ์มันเกิดขึ้นมา ทุกซ์ดับไม่ได้ ศาสนาสอนเรื่องอะไร? ก็สอนเรื่องทุกซ์ไง แล้วเราทุกซ์ใหม่? เราทุกซ์ที่ไหน? เราทุกซ์ที่ไหน? ที่นี้เราไม่เห็นทุกซ์ไง ทุกซ์ที่ไหน เราก็ว่าทุกซ์เพราะเรา ทุกซ์เพราะเรานี่เป็นทุกซ์ คนอื่นเขาไม่เป็นทุกซ์

แต่พระพุทธเจ้าไม่พูดอย่างนี้ละ สิ่งที่เกิดมาเป็นมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ มนุษย์สมบัติเป็นอริยทรัพย์ การเกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยาก การเกิดเป็นมนุษย์แสนยาก เพราะอะไร? เพราะจิตมันต้องเกิดตลอดเวลา ที่นี้การเกิดเป็นมนุษย์แสนยาก เราได้เกิดเป็นมนุษย์เราได้ อริยทรัพย์มาแล้ว ได้ อริยทรัพย์เป็นมนุษย์มา

นี่เป็นมนุษย์ขึ้นมา เราเกิดเป็นมนุษย์แล้ว พอเกิดเป็นมนุษย์เรามีความศรัทธามีความเลื่อมใส และเราบวชเป็นพระด้วย เราบวชเป็นพระขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติณะแล้วทุกข์อยู่ที่ไหนล่ะ? ก็ทุกข์ในปัจจุบันนี้ พระพุทธเจ้าไม่ได้พูดอย่างนี้ พระพุทธเจ้าพูดทุกข์คืออะไร? ทุกข์คืออริยสัจ ชาติปิทุกขา ในอริยสัจนะ ทุกข์ ทุกข์คืออะไร? ทุกข์ก็คือการเกิดใจ ชาติปิทุกขา ชาติการเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

แต่เราไปรู้ว่าในชีวิตเราเป็นทุกข์ใจ นี่ใจในความเห็นต่างแล้ว เราเห็นในชีวิตเราเป็นทุกข์ใจไหม? แล้วในชีวิตเราเป็นทุกข์ เราเห็นคนอื่นมีความสุข แล้วพูดกันอย่างมีความสุขเลย แล้วไปหาที่ไหน? หาที่ไหน? ความสุขมีหาที่ไหน? ความสุขมันไม่มี อ้าว มีงไปหาความสุขที่ไหน มีงไปหาสิ ทำจิตสงบมีความสุขก็ชั่วคราว อ้าว ความสุขหาที่ไหน?

ที่เขามีความสุข เขาเสพสุขกันนะเอ็งว่าจริงไหม? สุขจริงหรือเปล่า? สุขไม่จริงไม่มีอะไรสุขเลย แต่เราอนุমানกันว่าเป็นความสุขใจ เราไปอนุমানกันว่าเป็นความสุขใจไหม? เราถึงแสวงหากัน นี่ใจ เราถึงห่างจากศาสนาไปเรื่อยๆ ห่างจากศาสนาไปเรื่อยๆ เพราะว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนที่นั่น แต่เพื่อความเข้าใจของเรา เราเข้าใจอย่างนั้นบ๊อบเราก็แสวงหาในความตามความเข้าใจของเราว่าสิ่งนั้นเป็นสุข กิเลสมันหลอก มันหลอกให้ออกไปห่างศาสนา

ทีนี้จะเข้ามาศาสนาจะเข้ามาในเรื่องศาสนา ศาสนาเข้าที่ไหน ศาสนาศึกษาพระไตรปิฎกใจไหม? ธรรมะของพระพุทธเจ้า ศักยธรรมะพระพุทธเจ้า เหมือนเราศึกษาทางวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีเอ็งศึกษาได้หมดเลย แต่เอ็งไม่เคยทดสอบอะไรเลย เอ็งได้อะไร? เอ็งจบปริญญาเอกด้วย ทำวิจัยด้วย เอ็งได้อะไร? ก็ได้สัญญาใจ ได้ความรู้มาใจแล้วแก้กิเลสได้ไหม? ไม่ได้

ถ้าอย่างนั้นไม่ได้แล้วปัญญาอยู่ที่ไหน? นี่ปัญญา คือ สมาธิ ปัญญาใจ เราถึงบอกว่าในการประพฤติปฏิบัติต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าจิตไม่มีความสงบขึ้นมาความคิดของเราทั้งหมดนะเป็นโลกีย์ปัญญา มันเป็นปัญญา โลภียปัญญา ปัญญาจากภพ ปัญญาจากจิตของเราใจ ปัญญาจากความคิดของเรา

แล้วความคิดของเราคืออวิชา การเกิดและการตายชาติปีทุกชาติ ชาติ ชาติปีทุกชาติ ชาติ ชาติการเกิดภพ การเกิด การเกิดใครเป็นคนพาเกิด? กิเลสพาเกิด แล้วกิเลสมันอยู่ที่นั่น แล้วมันจะยอมให้มันคิดดีๆ เหรอ คิเลสมันมีก็คิดโดยอนุโลม โดยอดีต อนาคต ไม่ได้คิดโดยปัจจุบัน แก้กิเลสไม่ได้ พลังงานที่มันเคลื่อนที่ออกไป มันจะทำพลังงานตัวที่มันเป็นตัวต้นเหตุ ตัวต้น สารตั้งต้น มันจะสะอาดได้อย่างไร ในเมื่อพลังงานมันเคลื่อนออกไป

ความคิดที่ออกไปจากจิตมันจะกลับมาทำลายจิตได้ไหม? มันเป็นอดีตอนาคต หรือยัง มันในปัจจุบันหรือยัง ไม่เป็น มันเป็นอนาคตไปแล้วเพราะมันเคลื่อนออกไปจากตัวจิตแล้ว ทีนี้พอเคลื่อนตัวจิตแล้ว ความคิดที่เขาคิดกันอยู่นี้ ศึกษาธรรมะ ศึกษาธรรมะ ศึกษาด้วยทฤษฎีเห็นใหม่ ด้วยพลังงาน ด้วยสัญชาตญาณ ก็มันเคลื่อนออกไป

เคลื่อนออกไป เราก็ศึกษาไปอย่างนั้นละ ทีนี้เราจะศึกษาตามความเป็นจริงต้องปฏิบัติ ทีนี้ปฏิบัติต้องเอาความสงบของใจคือไม่ให้มันเคลื่อนที่ ตัวจิตที่สงบตัวมันเองตัวมันเองน่าจะจะไม่เคลื่อนที่เห็นใหม่ ในการปฏิบัติทำจิตว่า กระบวนการของการทำความสงบของใจ เพราะในการศึกษาเห็นใหม่ ดูพวกอภิธรรม บอกเลยการทำความสงบของใจ พุทโธ ทำให้เสียเวลาเปล่า เป็นสมณะไม่มีความหมายไม่ต้องทำมันหรอก กลัวด้วยนะ เดี่ยวเป็นสมณะ เดี่ยวเกิดนิมิต มันไปความเข้าใจผิด ถ้ามันกลัวเป็นสมณะนี่นะ เรากลัวเป็นสมณะ

อย่างเราเรารังเกียจอาหาร แล้วเราต้องกินอาหารไหม? เอ็งไม่กินอาหารเอ็งตายไหม? แล้วเอ็งเกลียดมัน แล้วอาหารนี้มีสารพิษ อาหารนี้มันไม่บริสุทธิ์ อาหารนี้ไม่มีประโยชน์ เอ็งยังต้องกินหรือเปล่า? กิน นี่เหมือนกัน ปฏิเสธความสงบใจ ปฏิเสธสมณะไม่ต้องสมณะ เอ็งจะทำกระบวนการใดก็แล้วแต่นะ จิต ที่มันกระบวนการในการประพฤติปฏิบัติทั้งหมด มันคือสมณะแต่เพราะเอ็งปฏิเสธ เอ็งไม่เข้าใจมัน แต่เอ็งก็ต้องใช้มัน แต่ปฏิเสธมันเห็นใหม่ เกลียดตัวกินใจ ไม่ยอมรับว่าเป็นสมณะ ทั้งๆ ที่เป็นสมณะบิณฑิตความคิดที่มันใช้ปัญญาอยู่ มันคิดออกไปจากจิตมันเป็นอดีต อนาคต ไม่ใช่ปัจจุบัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ บุปเพณิวาสนาสติญาณ จิตเข้าไปถึงข้อมูลแล้วเข้าไปถึงฐานของจิตนะ แต่เวลาสาวมันสาว สาวไปที่ข้อมูล ข้อมูล

เห็นไหม อดีตนะ อดีต อดีตชาติ ระลึกอดีตชาติได้ บุพเพนิวาสาเป็นอดีต เวลาจิต พอจิต สงบปักกำหนดไป ถ้าจิตมันไม่มีข้อมูล เพราะตอนนั้นพระพุทธเจ้ายังไม่เป็น พระพุทธเจ้า

พอจิตมันสงบมันย้อนไป มันคู่ไปในอนาคตเห็นไหม ถ้ามันยังมีการขับเคลื่อนอยู่ พอมีการขับเคลื่อนอยู่มันจะต้องไปเกิดอีก นี้อิตติ อนาคต เห็นไหม แล้วกลับมาที่ไหน? กลับมาในปัจจุบัน ปัจจุบันคือตัวพลังงานสิ้นสุดกระบวนการของมัน พลิกตรงนี้ปัก เห็นไหม อาสวัภขณฺณ ทำลายภพ ทำลายตัวมันหมดเลย

ทีนี้พอทำลายหมดนั่นคือกระบวนการนี่คือข้อเท็จจริงในการปฏิบัติ แต่เราเป็น สาวกสาวกเราจะปฏิบัติตามเราต้องเชื่อมั่นแล้วหาข้อเท็จจริงให้เจอ ก็ต้องทำความเข้าใจ สงบของใจเข้ามาให้เจอ ทีนี้ทำความเข้าใจ

ครูบาอาจารย์ของเราเวลาเริ่มต้น เริ่มต้นพระเราเห็นไหม ศิลปะสมบูรณ์แล้ว ศิลปะสมาธิก็พูดถึงเรื่องความสงบไปเรื่องสมาธิเลย แล้วถ้าสมาธิทำอะไรเป็นสมาธิ? ทำอะไรเป็นสมาธิ? ใช้ปัญญา勘กัน ปัญญาที่ว่ากำหนดนามรูป นามรูป มันไปตะครุบเงา เพราะความคิดไม่ใช่จิต ความคิดไม่ใช่เรา

ถ้าความคิดเป็นเราเราสั่งหมดเลย ความคิดเอ็งห้ามคิดให้เอ็งอยู่สบายๆ สิ เอ็งอย่า คิดสิกุลาปาก ทำไมมันคิด ความคิด จิตไม่ใช่ความคิด จิตคือพลังงาน จิตคือธรรมชาติที่รู้ แต่ความคิดเกิดดับ ทีนี้ความคิดเกิดดับเราใช้ความคิดนี้ กระบวนการความคิดนั้นออกไป เห็นไหม มันเป็นความคิดมันกระบวนการความคิดนี้ออกไป ผลของมันเห็นไหม ว่าง ว่าง ใครว่าง? ความคิดว้างไม่ใช่เราว่าง ความคิดว้างแต่ตัวเองไม่ว่าง ตัวเองไม่ว่างหรือ ตัวเองนะทฤษฎีมานะเต็มหัวใจเลย แต่รู้ว่าว้าง นี่ไงใช้ปัญญาออกไปเห็นไหม ใช้ปัญญา ออกไปความคิด

ทีนี้พอความคิดมันว่างๆ ว่างๆ พอว่างอันนั้นกลับมา กลับมาถ้าเรากำหนดพุท โธ ถ้าเรากำหนดพุทโธของเรา มันเพราะอะไร? เพราะจิต ตัวมันเองเห็นไหม ตัวมันเอง ถ้ามันมีศีลของมันมันจะอยู่ตัวของมันแล้วกำหนดพุทโธ กำหนดพุทโธ เห็นไหม เราไม่ ต้องไปรู้อะไรเลย ขณะที่ทำให้จิตสงบนะ มันจะสงบไม่ได้เพราะเรา ด้วยทฤษฎีมานะ ด้วย กิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันบอกว่ามันต้องใช้ปัญญามันต้องรอบรู้มันต้องต่างๆ

มันจะไม่ยอมหรือ แล้วเวลาเรากำหนดพุทโธ มัน พุท พอเจอกำหนด โธ มันไปที่อื่น แล้วมันไม่ทัน ไม่ทันเพราะอะไร? เพราะกิเลสในหัวใจของเรา

กิเลสนี้ละในความรู้สึกรู้ของเรา มันกลัวอะไร? มันกลัวกรรมมาก ทีนี้พอเรากำหนดพุทโธ กำหนดพุทโธเพราะอะไร? เพราะเป็นพุทธานุสติ พุทธานุสติเราระลึกถึงพระพุทธเจ้า แก้วสารพัดนึก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราระลึกถึงพระพุทธเจ้า เราพุทโธ พุทโธ แต่กิเลสมันจะคอยสอดเพราะถ้านึกพุทโธนะ

ถ้าเราเห็นความสงบนะ เราจะเห็นคุณค่าของศาสนา สิ่งที่คุณค่าของศาสนาจะเกิดจะเกิดจากความสัมผัสของใจ ใจจะสัมผัสจากสังขาร เวลาจิตมันสงบมันเป็นสังขาร มันไม่ใช่ความคิด ไม่ใช่เป็นความคิดจินตนาการ มันเป็นสังขาร ทีนี้เราต้องตั้งใจ ถ้าเรามีความตั้งใจเรากำหนดพุทโธหรือกำหนดลมหายใจ

ถ้ากำหนดลมหายใจ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ระลึกรู้ลมหายใจเข้าลมหายใจออก ไม่ต้องกำหนดพุทโธก็ได้ อยู่กับลม อยู่กับลมอันใดอันหนึ่ง เพราะว่ามันกรรมฐาน ๔๐ ห้อง อยู่กับลม อยู่กับลม ถ้าอยู่กับลมจิตมันเกาะลมไว้ ถ้าอยู่กับพุทโธจิตมันเกาะพุทโธไว้ มันต้องมีตัวจิตเกาะไว้ ผลมันถึงตอบสนอง เหมือนเราทำงานนะ ถ้าเราทำงานเราไม่เปิดบัญชีนะ เขาจะโอนเงินเข้าบัญชีเราได้ไหม เราจะมีโอกาสจ่ายบัญชีเราได้ไหม

ทีนี้เวลาเขาทำกันเห็นไหม โดยทั่วไปเขาไม่เปิดบัญชีนะเขาไม่ต้องมีบัญชี แต่เขาฝันว่าเขาโอนเงินเขามีผลประโยชน์ตอบแทนได้ ถ้ามันไม่มีจิตเห็นไหม ไม่มีจิตตัวรู้ พอไม่มีจิต ไม่มีสติตัวรู้ สิ่งที่อยู่ จิตเป็นการกระทำไป จิตกำหนดพุทโธ จิตกำหนดลมหายใจ จิตกำหนดทุกอย่าง คำบริกรรม จิตต้องทำ มีสติ จิตต้องทำ นี่คือบัญชี นี่คือฐานใช่ไหม? คือฐานข้อมูล

แล้วถ้าผลที่ตอบว่าใครเป็นคนทำ จิตเป็นคนทำจิตเป็นคนสงบ เป็นคนกำหนด ถ้าผลที่ตอบขึ้นมาจิตต้องเป็นผู้รู้ แล้วถ้าพุทโธๆ ๆ ๆ จนถึงตัวมันนะ ตัวมันว่างนะ ถ้าตัวมันว่างเป็นสมาธินะ อื้อหือ มันตื่นเต็นนะ มันตื่นเต็น มันจะรู้เลยว่าจิตเป็นอย่างนี้ ตัวเราเป็นอย่างนี้ ตัวเราเป็นอย่างนี้ ในปัจจุบันที่มันอยู่นี้ไม่เคยรู้จักตัวเองเลย ชื่อก็พ่อแม่ตั้งให้ ที่ว่าเป็นสัญชาติไทยที่อยู่ที่นี่ที่กรรมกรการปกครอง แล้วตัวเราคืออะไรละ? ตัวเราก็คือสัตว์

โลกนี้ สัตว์ผู้ขี้ขาง ให้เขาบังคับให้อยู่ในกรอบนี้ เราเองนี่เป็นขี้ขางเป็นทาสทั้งหมดนี้ เราไม่มีรู้จักตัวเองเลย

แต่พอจิตมันสงบเข้ามาแล้ว พอจิตสงบนะ ถ้าจิตสงบเข้ามา มันไม่อยู่ในการควบคุมของใครทั้งนี้ มันไม่อยู่ในการควบคุมของใคร ใครจะควบคุมเราใครจะสั่งการอันนี้ได้ แล้วถ้าจิตอันนี้มันออกรู้เห็นใหม่ จิตที่สงบแล้วมันออกวิปัสสนา มันแก้ไขมัน แก้ไขภพชาติแก้ไขที่ไหนไม่ใช่แก้ไขที่ทะเบียนบ้าน ไม่ใช่โอนสัญชาตินะ แก้ไขภพชาติแก้ไขที่ตัวภวาสวะตัวภพตัวความรู้สึก

ถ้าความรู้สึกนี้มันแก้ไขแล้ว พอความรู้สึกมันแก้ไขแล้วมันจะไปไหน สิ่งที่มีมันไปอยู่นี่นะเพราะมันหลงสงสัย เพราะมันไม่มีความรู้ เพราะมันเง่า ไอ้จิตไอ้กิเลสนี้มันเง่าของเราแท้ๆ อยู่ในอกเราแท้ๆ แต่ไม่รู้จักมัน ของของเราแต่เราควบคุมไม่ได้ เราทำอะไรไม่ได้เลย

ศึกษาธรรมนะ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้รู้ไปหมด พระพุทธเจ้าสอนนะมรรค ๘ โอ้อโฮ รู้ไปทุกอย่างเลย แต่ในบ้านตัวเองไม่รู้ ในหัวใจนี้ไม่รู้เรื่องเลย ทีนี้ไม่รู้เรื่องเพราะอะไรไม่รู้เรื่องเพราะเราไม่เคยเห็นเราไม่เคยรู้ ถ้าไม่เคยเห็นนี่ไง ถ้ามีครูบาอาจารย์นะ ถ้ามีครูบาอาจารย์นะเราจะเทียบได้เลย

ปัจจุบันนี้ที่ปฏิบัติมันขาดครูขาดอาจารย์ พอขาดครูขาดอาจารย์มันก็ไม่มีใครลงใครไป ไม่มีใครเชื่อใคร พอไม่มีใครเชื่อใครก็รื้อค้นตำรา พอรื้อค้นตำราด้วยวุฒิภาวะของเรา มันไม่ถึง มันไม่สามารถวินิจฉัยได้ว่าอันใดผิดอันใดถูก ตำรานั้นมันถูก แต่ความเห็นเรามันผิด ว่าง ว่าง บอกว่าว้าง สมาธิเป็นความว่างก็ความว่างกัน เป็นว่าง

ดูเวลาเด็กมันเล่นขายของสิ เด็กมันเล่นกันมันก็ว่างของมันนะ แต่ผู้ใหญ่เห็นใหม่ผู้ใหญ่ทำงานก็อีกอย่างหนึ่ง ถ้าผู้ใหญ่ทำงานก็อีกอย่างหนึ่ง มันเป็นผลประโยชน์ของผู้ใหญ่ นี่ก็เหมือนกันถ้าจิตมันสัมผัส มีครูบาอาจารย์ท่านจะบอกเลย ผิดอย่างไรๆ สิ่งที่ทำมาจิตไม่สงบ จิตไม่สงบที่ทำทั้งหมดมันเป็นโลกีย์ปัญญา มันปัญญาของโลก มันปัญญา เป็นสัญญา มันเป็นความจำ มันเข้าไปแก้กิเลสไม่ได้ เพราะ เพราะมันไม่ใช่ตัวจิตมันเป็นสิ่งที่เกิดจากจิต สิ่งที่เกิดจากจิตไม่ใช่จิต สิ่งที่เกิดจากจิต จิตมันออกรู้ เห็นใหม่ รู้สิ่งต่างๆ

สิ่งนี้เกิดจากจิตเห็นอาการเป็นเงา สิ่งที่เป็นเงาจะถ้ามันเกิดดับมันก็ดับที่นั่น ดับที่เงา ไม่ใช่ดับที่ตัว การดับที่ตัวมันต้องย้อนกลับมา ถ้าย้อนกลับมาเห็นใหม่

จะปูพื้นฐานตรงนี้ให้เห็นคุณเห็นโทษของมัน พอเห็นคุณเห็นโทษของมัน ทำไมเรา ถึงต้องทำ ถ้าเราไม่ทำเราไม่ทำมันเป็นปัญญาใหม่ มันเป็นปัญญาของเราคิดมันเป็น ปัญญาของกิเลส มันไม่เป็นปัญญาของสังขาร พระพุทธเจ้าไม่ต้องการปัญญาอย่างนี้ ปัญญาอย่างนี้ใครๆ ก็รู้ใครๆ ก็ทำได้ คอมพิวเตอร์ดีกว่าเราด้วย แต่เสร็จแล้วมันได้ ผลประโยชน์อะไร มันเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต

ทีนี้ถ้าปัญญาจะเกิดจากเรามันก็เหมือนอาหาร อาหารที่มันถูกปากเรา เราใช้ อาหารสิ่งนั้น เรากินอาหารอย่างนั้นเราจะพอใจ จิตถ้ามันสงบจะมากจะน้อยจะ แตกต่างกันมันเป็นของแต่ละบุคคล มันเป็นปัจเจกชน มันเป็นเรื่องของส่วนตัว มันจะไม่มี สิ่งใดที่ว่าจะต้องให้เหมือนกันแล้วมันจะเหมือนกันและเป็นไปไม่ได้ สิ่งเหมือนกันนั้นก็ คือถือปี่นะ สัญญาณะ สิ่งที่เกิดขึ้นมันต้องเป็นของคนๆ นั้น

สิ่งที่เป็นของคนนั้นมันจะเป็นสังขารของคนนั้น นี่จิตสัมผัสเห็นใหม่ ธรรมะมี จิตสัมผัสอย่างนี้ มันสัมผัสของมันมันรู้ของมัน ถ้ามันสัมผัสมันรู้ของมันแล้วถ้าไม่มี ครูมีอาจารย์คอยชี้แนะมันจะไม่ออกทำงาน มันไม่ออกทำงานหรือ มันจะเข้าเพราะ มันขี้เกียจ โดยสามัญสำนึกของมัน เพราะมันคือความว่าง ว่างคือนิพพาน ว่างนี้คือสัง ขารแล้ว ก็ โอโฮ มาอวดไม้กันนะ มันจะว่างอย่างนั้นมันจะรู้อย่างนั้น ไม่ใช่ ไม่ใช่ เพราะอะไร? เพราะผู้ที่ว่าง เห็นใหม่ คุณสิ พระโมฆราช ไปหาพระพุทธเจ้า

“ข้าพเจ้าพิจารณาโลกนี้เป็นความว่างหมดเลย แล้วข้าพเจ้าทำอะไรต่อไป?”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “เธอจงพิจารณาโลกนี้เป็นความว่างแล้วกลับมาถอนอรรถา นุทฤษฎี ของโง่สิ่งที่รู้ รู้เขาว่าว่างนะ”

แต่ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์นะ พอบอกโลกนี้ว่างนะ ใจนี้ว่างหมดเลยนะ สรรพสิ่งนี้ ในร่างกายว่างหมดเลยนะ ใจก็ว่างหมดเลยนะ เออ นิพพาน กิเลสมันหลอกใจ นี่เห็นใหม่ ตำราพูดไว้อย่างนั้น ตำราพูดไว้นะถูก ถูกเพราะอะไร? ถูกเพราะคนปฏิบัติถูกต้องตามสัง

ธรรม มันจะเป็นผลตอบสนองจะเป็นอย่างนั้น แต่ของเราผลตอบสนองของเรามันไม่เป็นสังขธรรม มันเป็นสิ่งที่คาดหมาย สิ่งที่หวังผล

นี่ไปปฏิบัติธรรมคั่นคากับธรรมใจ ถ้าเป็นคั่นคาศรธรรม เห็นใหม่ สำคัญมากนะ เพราะความเห็นของเราใครปฏิบัติไปในะผิดหมด แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปีนะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่นะ ถ้ามันถูก ทำไมถึงเลงสงสัยล่ะ? แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปีปฏิบัติอยู่ ขณะที่ทำ ๖ ปีผิดทั้งนั้นนะ ถ้าถูกท่านตรัสรู้ธรรมมาแล้ว มันไม่ได้เลย

จนถึงกินสุดท้ายเห็นใหม่ กินสุดท้ายนะ เรานั่งนี้เราจะไม่ลุกอีกแล้ว เพราะทรมานตนทุกอย่างมาทุกวิถีทางแล้ว มันไม่ใช่ทั้งนั้นเลย คินนี้คินเพ็ญเดือนหก ถ้าเรานั่งแล้ว ถ้าคินนี้ไม่ตรัสรู้จะไม่ยอมลุกจะยอมสละชีวิตเลย แล้วปฏิบัติไปสิ่งที่สละชีวิตแล้ว กิเลสเวลาปฏิบัติทุกคนเลยนั่งไปสิ ไม่ได้แล้วเดี๋ยวพุงนี่นะมันจะพิกการ เดี่ยวมันจะเป็นอย่างนั้น กิเลสมันจะหลอกตลอด แล้วบอกว่าถ้าไม่ตรัสรู้ ไม่รู้ตายเป็นตายพอดตายเป็นตายนะกิเลสไม่มีทางออกแล้ว

มันจะมา มันจะยุแห่อย่างไรไม่สน มันจะมีข้อโต้แย้ง ยุแห่คือความคิดเรานี้ใจเวลามันโต้แย้งขึ้นมาใจ มันโต้แย้งขึ้นมาต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น มันต่อรองใจมันต่อรองใจให้เราเลิกเวลาปฏิบัติมันจะต่อรองใจให้บอกเอาไว้ก่อน เอาไว้ก่อน มันจะต่อรองไปต่อไป ไม่ ถึงที่สุดนะอดกันเต็มที่แล้ว คินนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นั่นแหละอันนั้นถึงจะถูกต้อง

แล้วในการประพฤติปฏิบัติของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปีนะ ครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติมานะ องค์ไหนไม่เคยผิดเลยไม่มี ผิด คำว่าผิดคือขณะที่มันเกิดความสัมผัสของจิต ความเป็นไปของจิต ความเป็นไปของมัน มันคาดหมายผิดหมด เพราะสิ่งที่ไม่เคยเห็นสิ่งที่ไม่เคยรู้ เรานั่นะจิตสงบหรือว่าเราใช้จินตนาการของเรา เราสามารถจินตนาการเรื่องพรหมเห็นใหม่

คูสิ ภาพจิตรกรรมฝาผนังเขาจะมี เห็นใหม่ มีรูปสวรรค์มีรูปพรหม เขาจินตนาการได้หมดล่ะ เพราะ เพราะจิตพวกเรามันเคยเกิดเคยตายในวัฏฏะ แต่อริยมุมิตั้งแต่โสดาบัน

ขึ้นไป เอ็งคาดหวังได้ไหม? เอ็งคาดหวังไม่ได้หรือ คาดหมายอริยมุมิไม่ได้ เพราะจิตไม่เคยเข้า ถ้าเข้าจะไม่มาเกิดอย่างนี้ มันจะไม่เป็นอย่างนี้อีก

แต่สิ่งที่ในวิภูฏะนี่เราเคยคาดหวังได้ จิตก็เหมือนกันเวลามันภวานาไปมันภวานาของมันเข้าไปข้างใน มันคาดหวังไม่ได้ มันคาดหวังสิ่งที่เป็นผลไม่ได้ แต่เพราะมันศึกษา มันก็อยากคาดหวัง อยากคาดหวังเพราะอะไร? เพราะเราอยากได้ผลไง เราอยากได้เราไม่อยากจะเหนื่อยไง เราอยากได้ผลมันก็เลยไม่ได้ผล

ที่นี้การกระทำของเราถ้ามีครูบาอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์จะรู้เพราะ เพราะมันเป็นประสบการณ์ของจิตแต่ละดวงที่มันมีประสบการณ์มา จิตมีประสบการณ์มาแล้ว ผิดถูกมันเป็นเรื่องธรรมดา ในการศึกษาปฏิบัติเราจะว่าคนนั้นถูกคนนั้นผิดมันในการฝึกงานมันก็ต้องผิดมาทั้งนั้นนะ แต่ถ้าผิดมาแล้วเราก็ต้องทดสอบของเรา

ถ้าผิดนะถ้าเราไม่แก้ไขนะ เราจะตกไปในอัตถิกลมถานุโยค กามสุขนุโยค ความผิดและความถูกมันจะเป็นทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ แต่มันก็ปฏิเสธไม่ได้ มันปฏิเสธไม่ได้หรือเพราะว่าเราเกิดมามีกิเลสอยู่มันบังตาอยู่ มันบังหัวใจใจ ตาบอด ตาของจิตบอดนะ ตาใสๆ นี่แต่บอดข้างใน อ่านนะ อ่านพระไตรปิฎกอ่านออกแต่ไม่รู้เนื้อหาหรือ เนื้อหาสาระไม่รู้เรื่อง อ่านศัพท์ออก

นี่ก็เหมือนกันตาใสๆ รู้เห็นไปหมด แต่ไม่รู้นะ ไม่รู้ เห็นเหมือนรู นั่นเป็นนั่น นั่นเป็นนี่ เป็นจริงหรือเปล่า มันจริง จริงอย่างที่เรารู้หรือเปล่า ไม่จริงหรือ มันไม่เป็นอย่างที่เรารู้หรือ มันจะมีเบื้องหลังมันจะมีเหตุปัจจัยอีกเยอะแยะเลยที่ไม่เป็นอย่างที่เราคิด

เรามองของเรา เราจินตนาการของเรา อยู่ที่มูมมองนะ มูมมองของใครมอง เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งก็จินตนาการออกไปอย่างนั้น ไม่เป็นความจริงหรือ เป็นความจริงคือทุกอย่างโลกนี้มันเป็นอนิจจัง สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา ไม่มีอะไรคงที่ ไม่มีอะไรคงที่ เกิดมารับรองตายหมด เกิดมาต้องตายทั้งนั้นนะ

แต่เกิดมาเห็นใหม่ที่ว่าเกิดมาเป็นมนุษย์มีอริยทรัพย์ ได้ทรัพย์ขึ้นมามันมีร่างกายบิบบคั้นนะ เทวดาเขาอยู่ด้วยทิพย์เขามีความสุขสบายตลอดเวลา พรหมเพลีนตลอด หมด

อายุขัยก็ตายเวียนตายเวียนเกิด แต่มนุษย์นั้นะมันต้องหาอยู่หากินไง มีปากมีท้อง มีปากมีท้องมันเตือนหัวใจตลอดเวลาเพราะสติปัญญา ๔ ใ้ กาย เวทนา จิต ธรรม

เทวดาไม่มีกายนะ เขาเป็นกายทิพย์แล้วเขาพิจารณาอย่างไร? แต่มนุษย์ มนุษย์สัตว์เดรัจฉาน อบายภูมิ ตั้งแต่เดรัจฉานไป มนุษย์ มนุษย์เห็นใหม่ มนุษย์นะมากพที่กลางถ้ามนุษย์ทำดีก็ไปเกิดบนสวรรค์ ถ้ามนุษย์ทำชั่วก็ตกนรกอเวจี มนุษย์ที่สร้างบุญกุศลต้องการมาเกิดเป็นมนุษย์ต่อๆ ไปเพื่อจะชำระล้าง ถ้ามันมีสิ่งเร้าไม่ว่ามีสิ่งเร้ามีสิ่งทีสะท้อนคือมีร่างกายที่สะท้อนแต่เราไม่เคยเห็นตรงนี้ไง

ในการค้นคว้าในการศึกษาของเราถ้าจิตสงบนะ ถ้าเห็นกายโดยข้อเท็จจริงนะ เห็นกายโดยข้อเท็จจริง เห็นกายโดยข้อเท็จจริง ใครเป็นคนเห็น จิตเป็นคนเห็น จิตมันมีอุปาทานอยู่ ถ้าจิตเป็นคนเห็นจิตสะท้อนหัวใจมาก มันเหมือนสมบัติ สมบัติเห็นใหม่ คุณลิ พระพุทธเจ้าบอกเลยกายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กายก็ว่ากันไป ไข่เว้ย ไข่ ไข่ ไข่ ไม่ใช่ได้ อย่างไรก็ตามเกิดมา ของกูแท้ๆ

แต่มันสมมุติมันเป็นสิทธิของเราชั่วคราว ถ้าเรายังหลงเพลินกับมันไป สิ่งที่ได้สมบัติมาแล้วเราเอามาใช้มาทำสมบัติสิ่งที่ดี เราจะไม่ได้อะไรเลย มันเป็นกายของเรา ทุกคนเห็นกายฝ่ายตรงข้าม เห็นกายของสังคมทุกๆ คน ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก หมอว่ามันผ่าตัดทุกวันนะ มันไม่เคยเห็นกายเลย เพราะมันไม่เคยเห็นกายของมัน หมอเรียนวิชาชีพของเขา

แต่ถ้าเราจิตสงบนะ จิตของเราเห็นกายของเรา เห็นกายของเรามันจะเกิดการสปาร์คนะหัวใจจะซ็อกไปหมดเลย เพราะสิ่งนี้มันบังไว้เราจะไม่เห็นกายของเราหรอกมองไปในนี้คืออะไร? นี่คือนิวหนัง

คุณจินตึกเขาฆ่าเป็ดฆ่าไก่สิ เนื้อทั้งนั้นนะ กินกันอร่อยมากเลย แล้วนี่อะไรล่ะ? นี่อะไร? ก็เนื้อ แล้วเนื้อของใคร? เอ็งลองเป็นมะเร็งสิแล้วตัดมันทิ้งสิเอาไหม? เหมือนตายห้าเลย เอ็งเอาไว้ไหมถ้าเป็นแผลเป็นมะเร็งตัดทิ้ง ตัดทำไม? แล้วเป็นของเราหรือเปล่า? เป็น เป็นเพราะอะไร? เป็นเพราะมันเจ็บใจ เป็นแล้วมันสะท้อนหัวใจใจ มันสะท้อนหัวใจนะ มันสะท้อนหัวใจเรา มันสะท้อนนั้นเราไม่ต้องการเป็นอย่างนั้น เราต้องการให้

มันเป็นปกติแล้วมันจะเป็นได้ไหม มันเป็นไปได้ ถ้าจิตมันไม่สงบ จิตมันไม่เห็นมัน จะไม่เห็นมันจะไม่มีอาการสะท้อนหัวใจได้

การเห็นกายการศึกษาในโครงสร้างของเรา สำคัญกว่า ที่นี้เราคิดว่าเห็นกาย เห็นกาย มันเรื่องปกติใครก็เห็น ตานะมองกันก็เห็นรูปร่างตรงข้ามก็เห็นทั้งหมดนะเห็นกันหมดนะ แล้วมันได้อะไร? เพราะจิตมันไม่เห็น จิตเราไม่รู้ ถ้าจิตเราเห็นนี่อริยสังกตที่นี้ อริยสังกตจากใจเรารู้ใจเราเห็น ใจเรา ใจเราคืออะไร?

ถ้าใจโดยอนุमानนะ สมานินี้คือใจ ตัวสมานิเพราะถ้ามันถึงเข้ามาเป็นตัวมัน ลองจับดูสิ ความรู้สึกออกมาที่ร่างกาย จับตรงไหนก็รู้สึกหมดเลย แล้วอยู่ไหน? กายกับใจ ที่ว่ากายกับใจ ใจเป็นนายกายเป็นบ่าว แล้วใครเป็นนายใครเป็นบ่าว ไม่รู้ ถ้าจิตสงบเข้ามานะ ถ้าจิตสงบมันสงบ โดยลึกลับ มันทั้งได้เลย มันสงบของมันจนมันไม่เห็นกาย มันไม่มีความรู้สึกเรื่องกายเลย มันหัดตัวเข้ามาจนไม่รับรู้เรื่องกาย

กายกับจิตแยกได้โดยสมานิต แต่ไม่ขาด ไม่เป็นสังขาร มันปล่อยวางโดยข้อเท็จจริงของมันแต่ขณะที่จิตเราสงบแล้ว เราเห็นกายเห็นใหม่ แล้ววิปัสสนาด้วยปัญญา วิปัสสนาด้วยปัญญาถ้าเห็นกายนะ ให้มันแปรสภาพ กายเห็น เห็นเป็นรูปกายเลย เห็นเป็นรูปกายนะ เห็นเป็นรูปกายแล้วให้มันแปรสภาพเพราะ เพราะโดยข้อเท็จจริงนะ สิ่งใด

เวลาเรามันเคลื่อนตลอดเวลาเห็นใหม่ มีอะไรบ้างในโลกนี้คงที่ นี่มันเป็นเรื่องของสังขาร ของข้อเท็จจริงในวิญญูแต่พอเวลาจิตมันเห็นนะมันเร็วกว่านี้เยอะมาก เร็วกว่าสิ่งที่มันจะแปรสภาพ มันเร็วเพราะอะไร? เพราะสิ่งที่เร็วที่สุดคือจิต เราคิดถึงอเมริกาเดี๋ยวนี้สิ เราคิดถึงโลกพระจันทร์เดี๋ยวนี้สิ มันไปแล้วรับรู้หมดเลย

จิตนี้เร็วมากสิ่งนี้เร็วมากสิ่งที่เคลื่อนที่เร็วที่สุดให้มันหยุดนิ่งที่สุด สิ่งที่เคลื่อนที่เร็วที่สุด หยุดนิ่งที่สุด มันเป็นสมานิต สิ่งที่เป็นสมานิต พอเห็นกายขึ้นมาความเร็วของมัน ความเป็นปัจจุบันของมัน มันให้กายนี้แปรสภาพมันจะแปรสภาพเลย แปรสภาพนะเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟมันจะละลายลงสู่สภาพเดิมของมัน

แล้วเรา เราเป็นคน เราทดสอบวิทยาศาสตร์นะ โอะ โอะ โอะ มันสะท้อนหัวใจ หัวใจมันจะปล่อยเอง หัวใจมันเห็นกายแล้วมันจะปล่อยกายเอง นี่คือปัญญา ปัญญาจะเกิดได้ต้องจิตบริสุทธิ์เห็นใหม่ จิต สิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุดแล้วหยุดนิ่งได้มันถึงจะเห็นเง ถ้ามันไม่หยุดนิ่งนะ มันไม่หยุดนิ่ง เหมือนคนเราวิ่งอยู่หรือจิตที่มันเคลื่อนที่อยู่เห็นใหม่ เห็นภาพ เห็นภาพแต่ไม่ชัด เห็นภาพ เห็นภาพโดยสัญชาตญาณ เห็นภาพโดยมนุษย์ มนุษย์นะมันมีธาตุ ๔ ชั้น ๕ โดยอนุমানแต่มันไม่ได้เห็นโดยข้อเท็จจริง ถ้าเห็นโดย ข้อเท็จจริงนี้ไง สิ่งที่เราเห็นโดยข้อเท็จจริงมันจะเกิดปัญญา ปัญญาอันนี้ โลกุตตรปัญญา

ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเคยผ่านประสบการณ์อย่างนี้มา ท่านจะเข้าใจ พอเข้าใจปั๊บ เวลาคนพูดเหมือนเด็ก เด็กเห็นใหม่ เราฝึกเด็กเราสอนภาษาเด็ก เด็กมันพูดได้ทีละคำทีคำ ครูบาอาจารย์สอนจะเข้าใจนะว่าเด็กมันพูดถูกพูดผิด

การปฏิบัติจิตที่มันสัมผัสมาแล้วของครูบาอาจารย์ที่ท่านเห็นของท่านมาแล้ว เวลาลูกศิษย์มาถามปัญหานั้นจะรู้เลยว่าอันนี้มันฝึกได้ก็คำ ประสมคำเป็นใหม่ มันได้ ตัวอักษรหรือยัง มันท่องตัวอักษร จำตัวอักษรได้ใหม่ แล้วประสมเป็นคำได้ใหม่ ถ้า ประสมเป็นคำมันจะออกมีความหมายออกมา ความหมายที่มันอ่านมันประสมคำ คำ ประสมมันจะก็พยางค์มันจะได้มากได้น้อย เหมือนกัน ถ้าจิตมันสัมผัสมันเห็น เวลา มาถามปัญหานั้นนะ มาถึงก็เท่ากับเปิดอกให้อาจารย์ดูเลยนะ ผมมีแค่นี้ครับคือว่าผมเห็นผม รู้แบบนี้

ถ้าเป็นความจริงปั๊บแล้วครูบาอาจารย์ก็จะสอนต่อ แล้วการสอนต้องคนเป็นนะ ถ้าไม่เป็นการไปบอกไปสอนเราไม่รู้เราเห็นจริงไหม จริง แต่ความรู้ความเห็นของเราเป็น ความจริงหรือยัง? ยัง ถ้ายังไม่เป็น ความรู้ความเห็นของเรายังไม่เป็นความจริงนะพอครูบาอาจารย์บอกโดยความถูกต้องของครูบาอาจารย์ที่มีประสบการณ์มา ทิฏฐิมานะเรามัน จะไม่ยอม มันจะไปยึดสิ่งที่ไม่จริงให้เป็นจริงให้ได้

พอยึดสิ่งที่เป็นจริงให้ได้มันจะเกิดทิฏฐิ เกิดการยึดมั่น มันจะไม่พัฒนาไป นี่ ครูบาอาจารย์ต้องเป็นนะ ต้องตะล่อมต้องคอยกระตุ้นคอยให้ คอยออกอุบายให้เราหัด ประสมคำให้หัดเราฝึกฝนให้มีความชำนาญขึ้นมา ทิฏฐิมานะของเราเพราะเราไปรู้ไป เห็น เราไปกำมากับมือแล้วอาจารย์บอกไม่ใช่ ไม่ใช่ ใครมันจะเชื่อ ไม่มีใครเชื่อเพราะกู

คำถามที่ว่า เลข บอกไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะคำถามถึงไม่ใช่ใจ ถ้าใช่ไม่ต้องกำนเป็นโดยสัง
กรรม

กำหนดถึงจิตมันยึด กำหนดถึงทฎฐิมานะ ไปรู้ไปเห็นอะไรมันจะยึดไปหมด
กิเลสร้ายมาก ใครปฏิบัติไปนี่เป็นสังกรรมนี้แหละแต่กิเลสมันจะปิดไปเรื่อยๆ ปิดไป
เรื่อยๆ จนถึงที่สุดนะ ถึงที่สุดถ้าเรามีวาสนาแล้วเรามันฝึกซ้อม มันตรวจสอบทดสอบ
ตรวจสอบทดสอบ มันจะพัฒนาการของมัน จิตนี้จะพัฒนาการของมันจนถึงที่สุดได้

แล้วพอถึงที่สุดแล้วนะพอมันเป็นข้อเท็จจริงนะ กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็น
ทุกข์ มันจะแยกโดยธรรมชาติเลย เออ อันนี้กายไม่ใช่ของเรา กายเป็นกาย จิตเป็นจิต
ทุกข์เป็นทุกข์ แต่ขณะที่ยังเป็นปัจจุบันมันเป็นเราโดยสมมุติ เป็นจริงๆ โดยสมมุติ แล้ว
จะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

ถ้าเราไม่ทำจิตสงบเข้าไปแล้ววิปัสสนา มันเพราะกายเป็นกายของเรา เป็นขัย
สมรภูมิเป็นสถานที่ที่จะให้เราใคร่ครวญมันเอง เราเท่านั้นใคร่ครวญเองนะ เป็นสมบัติ
ของเราเป็นอริยทรัพย์ที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วเราเกิดมาเป็นนักรบ ขวขึ้นมาแล้วใน
การกระทำของเราถ้ามันเห็นจริงขึ้นมา จิตอันนี้เห็นไหม

นางวิสาขาไม่ได้บวชเป็นพระโศดาบัน ลองพิจารณาไป กายไม่ใช่เรา เรา
ไม่ใช่กาย กายไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่กาย พระโศดาบัน พระโศดาบันเป็นที่ไหน เป็นที่จิต
จิตเป็นพระโศดาบันเพราะเป็นอริยภูมิ ภูมิที่มันทั้งกายได้ ภูมิที่มันทั้งกายได้ กายไม่ใช่
เราแน่นอน มันรู้โดยข้อเท็จจริงเลยว่าไม่ใช่ของเราแต่อาศัยกันอยู่ไป

เหมือนเราทำงานเราทำงานเราได้ผลตอบแทนแล้วเราอยากได้ผลตอบแทน
มากกว่านั้น นี่ก็เหมือนกัน พอเราเป็นโศดาบันบิ๊บเราอยากเป็นสกิทา เราอยากเป็น
อนาคา เราอยากเป็นพระอรหันต์ มันก็มีสเด็จพระที่มันจะก้าวเดินต่อๆ ไป จะก้าวเดินต่อไป
มันเป็นการกระทำของจิตทั้งหมดนะ

ศาสนาเห็นไหม คูสิ บวชมาทุกคนปรารถนานิพพาน นิพพานที่นี้ไง นิพพานที่จิต
เป็น นิพพานที่การกระทำ นิพพานมันอยู่ที่นี้ แล้วถ้ามันรู้แล้วนะตำราคือตำรานะ ตำรา
คือแผนที่ คนนะเข้าไปถึงสถานที่แล้วจะสงสัยในแผนที่นั้นไหม?

คนเราเข้าไปถึงที่แล้วนะแผนที่นี้อ่านสบายมากเลยเพราะแผนที่นี้เนะ แผนที่มันแค่บอกระยะทาง แต่เราไปเดินมานะเหนื่อยชิบหายเลย เราไปรู้ไปเห็นมาหมดเลยนะแผนที่ก็คือแผนที่ แต่กึ่งพื้นที่มาแล้วนะ โอ้โฮ กูต้องค้ำลงในถ้ำ กูต้องขึ้นเขานะ กูต้องปีนต้นไม้ลงนะ เพราะมันลงไม่ได้นะเพราะผ้ามันตัด มันจะซึ่งมากนะ

คนลงไปในพื้นที่แล้วมาค้ำกางแผนที่นะ อ้อหือ อ้อหือเลย ถูกต้องหมด แผนที่มันผิดเลย แต่ถ้าไม่ใช่คนลงพื้นที่นะ โอ้โฮ จินตนาการกันนำดูเลยนะ แล้วก็เถียงกันนะเถียงกัน “เฮ้ย กูว่าอย่างนี้” ตาบอดคลำข้างัง ตาบอดมาแล้วคลำข้างังเฮ้ยข้างังเป็นอย่างนั้นข้างังเป็นอย่างนั้น ทำจิตใจสงบก่อน ไม่ต้องมัวห่วงแผนที่ แผนที่เนะ มาแล้ว ๒๕๕๒ ปีแล้วต่อไปแผนที่ก็อยู่อย่างนี้ แต่ความเชื่อของคนมันจะน้อยลงๆ

ในการประพาศปฏิบัติเนะเราเห็นในวงการปฏิบัติแล้วนะเข้มแข็งขึ้นมา เราถึงภูมิใจกันแต่ แต่ถ้าเราอยู่งปฏิบัติเนะย้อนไปตั้งสมัยโน้น หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นนี่ ไม่มีครูมีอาจารย์มีแต่ตำรา ท่านต้องรู้ตัวเอง แล้วสังคมสมัยตอนนั้นก็เชื่อกันแล้วว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ใครจะไปประพาศปฏิบัติได้อย่างไร?

ทีนี้พอครูบาอาจารย์ท่านไปรื้อค้นขึ้นมาไปพื้นฟูมา ไปพื้นฟูขึ้นมา พื้นฟูอะไร? ตำราต้องพื้นฟูใหม่? พระไตรปิฎกต้องไปเปลี่ยนแปลงใหม่? ไม่มีใครจะมีปัญญาเหนือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปได้หรอก พื้นฟูน้ำใจคนใจ พื้นฟูชาวพุทธเพราะชาวพุทธนะตำราก็มีอยู่ อ่านนี่อ่านตำราออกหมดนะ ล้าง อริยสัจ ล้างธรรมเห็นใหม่ มรรคผลนิพพาน อ่านออกหมดนะแต่กูไม่เชื่อ กูคิดว่าทำไม่ได้ไง ตำราก็เอาไว้กราบไง

ผู้พระไตรปิฎกถันญุแจไว้ เช้าขึ้นมากราบพระพุทธ กราบพระธรรม กราบพระสงฆ์ ตำราเอาไว้กราบ ตำราไม่ได้ให้เราค้นคว้า ถ้าทำไปแล้วเอาไปค้นคว้า ค้นคว้ามีงกล้าไหม? นั่งไม่ได้นะเดียวบ้านะ ไม่มีครูบาอาจารย์คอยสอนนะ กิเลสมันหลอกมึงแล้ว อ้าว มีงกล้าทำไหม? พอทำขึ้นไปแล้วไปรู้ไปเห็นขึ้นมาชาวบ้านเขาไม่นับถืออีก เขาหาว่าพระบ้า

โอ้ พระเขาอยู่วัดกันสบายๆ พระนี่ไปอยู่ป่า พระนี่ไม่มีสติแล้วพระนี่บ้า กว่าจะทำให้สังคมยอมรับนะ นี่พูดถึงสองพันกว่าปีมาแล้วแล้วมารื้อค้นขึ้นมาด้วยศักยภาพของครูบาอาจารย์ที่มีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา ท่านทำของท่านขึ้นมาได้จนสังคมยอมรับ

การยอมรับของสังคมการยอมรับในภาคปฏิบัติไม่ใช่ของง่ายหรือ การยอมรับ ที่ถูกใจมานะในใจ เรานั่งอยู่เฉยๆ ถ้าไม่ยอมรับก็ต่างมองตากันไม่รู้จะอะไรหรือ แต่ที่ยอมรับมันออกมาจากหัวใจนะ ถ้าออกมาจากหัวใจมันรับฟัง เห็นใหม่ รับฟัง สอง พันกว่าปีมา แล้วตอนนี้ฟื้นฟูขึ้นมาพอฟื้นฟูขึ้นมาคุณหลากหลายมากในการปฏิบัติแล้ว เราจะว่าอะไรถูกอะไรผิดล่ะ?

อะไรถูกอะไรผิดมันอยู่ที่จิตสัมผัสปฏิบัติแล้วมันได้ผลไหม? มันมีความสงบจริงไหม? แล้วปัญญาที่เราคิดกันใครที่ปฏิบัติไป อ้อหือ มันละเอียดมาก มันละเอียดมาก มันจะมีละเอียดกว่านี้ มันจะมีละเอียดไปเรื่อยๆ พอเราไปเห็นก็ โอโฮ มันละเอียดมาก ละเอียด คิดไม่ถึง คาดไม่ถึงทั้งนั้นเลย ถ้าคาดถึงเป็นกิเลสแล้ว มันคาดไม่ถึงหรือแล้ว มันจะลึกไปกว่านี้อีก มันจะลึกเข้าไป ลึกล้ำเข้าไป คืบค้ำเข้าไปในจิตจิต

ในความลึกในความลึกกลับในหัวใจ มันจะลึกเข้าไป ลึกล้ำเข้าไป คืบค้ำของมัน แล้วมันจะเข้าไปทำลายกิเลสเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป ไอ้ที่พูดละเอียดๆ นะเราเจอมาเยอะมาก บ่อยมาก ใครมาก็ โอ๊ย ละเอียดมาก เราบอก เออ เดียวมันจะรู้ เพราะเราไม่รู้ไม่เคยเห็น พอเราไปเห็นก็ตื่นตื่นมาก แต่ความจริงแล้วมันต้องตรวจสอบเข้าไปเรื่อยๆ ต้องเข้าไปเรื่อยๆ เหมือนกับเราเป็นนักทำลายได้น้ำเลยล่ะ เราต้องดำลงไปแล้วไปวางระเบิดทำลายในได้น้ำ เราต้องดำลงไปทำลายกิเลสในภาวสวะในหัวใจของเรา ถ้าเรามีจิตไม่สงบจะเข้าไปทำลายได้อย่างไร?

มันผิวเผินเกินไปนะ ความคิดเราความเห็นเรานี้ผิวเผินมาก มันเป็นความคิดผิวเผินนะ มันเป็นตรรกะ คุณี ธรรมะนี่นะ ธรรมะโดยสมมุติ เราแตงนิยายธรรมะกันนะ เวลาเข้าไปอ่านนะ ซึ่ด ซึ่ด ซึ่ด โอ๊ย ซึ่ด เข้าใจๆ มันเป็นตรรกะนะมันไม่ใช่สำนักทำลายได้น้ำ มันไม่เข้าไปถึงหัวใจหรือ แล้วผลที่ตอบสนองมา ดิมือถือสาปากถือศีลนั่นนะพวกนั้นนะ

ปากพูดธรรมะ ปาก ปากถือศีลแต่มีมือถือสา กเวลาจิตมันเสื่อมนะ โภกมดเท็จกันอย่างนั้นนะ พูดธรรมะพูดธรรมะกัน แต่ความเป็นจริง ความเป็นจริงมันเป็นธรรมใหม่? ถ้าใจเป็นธรรมนะ ทำอกุศลไม่ได้ ถ้าใจเป็นธรรมนะความผิดพลาดไม่ต้องพูดถึงเลย ไม่มี สิ่งที่ไม่ผิดผิดเพราะกรรมด้วยอุบัติเหตุใจ ไม่มีความตั้งใจ

พระอริยบุคคลนี้ เวลาที่มีความผิดพลาดมันไม่มีความตั้งใจคือไม่มีเจตนา จะบอก
ว่าไม่ผิดเลยนี้ เขาว่าปาปมุต ปาปมุตนะ ปาปมุตนะคือมันไม่ผิดเพราะองค์ประกอบของ
ความผิดมันไม่มี คนไม่มีเจตนา อย่างความผิดพลาดเห็นใหม่ ความผิดพลาด เวลา
ผิดพลาดคือว่าหมายถึงว่าจะบอกว่าถ้ามันทำความผิดอาบัติ อาบัติที่เราอย่างนี้มันผิด
อาบัติผิดอาบัติ มันมีบ้าง มีบ้างเพราะอะไร? มีบ้างเพราะว่าอาบัติเป็นสมมุติ

กฎหมายกับสิ่งกระทำของเรา จิตของเรา กฎหมายคือกฎหมายใช้ใหม่ แต่เรา
ไม่ได้ทำให้ผิดกฎหมาย แต่การกระทำนั้นมันเหมือนผิดกฎหมายเพราะมันผิดตาม
กฎหมายที่เขียนไว้ ถ้ากฎหมายเขียนไว้เราต้องผิดใช้ใหม่ แต่นี่มันไม่มีเจตนา ไม่มีเจตนา
มันก็ไม่มีความผิด ปาปมุตคือมันไม่ผิดเพราะไม่มีเจตนา

แต่เราพูดถึงถ้าใจเป็นธรรม มือไม่ถือสาปากไม่ถือศีลนะ ถ้าเป็นความจริงมือไม่
ถือสาปากไม่ถือศีลมันเป็นสังฆธรรม สังฆธรรมต้องเป็นอย่างนั้น แต่เว้นไว้ ถ้ามือถือสา
ปากถือศีล โอ้อโฮ ปากพูดธรรมะแต่ใจนี้ผลประโยชน์อย่างเดียว แล้วถึงเวลาแล้วเรื่องมัน
แฉออกมาล่ะ ศาสนาก็คลอนแคลนชะทีหนึ่ง เดียวก็สร้างบุคลาการขึ้นมาแล้วก็ล่มสลาย
กันไปชะทีหนึ่ง ไปชะทีหนึ่งคนก็ แต่ถ้าเป็นความจริงนะ

นี่พูดถึงถ้าเราตั้งใจจะปฏิบัตินะว่าการทำสมาธิ สมาธิพุงง่าย ๆ เลยตั้งสติแล้ว
กำหนดพุทโธ ตั้งสติแล้วกำหนดลมหายใจเข้าออกหรือถ้ามันทำไม่ได้ ใช้ปัญญาอบรม
สมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิคือใช้ความคิด ใช้ความคิดแล้วมีสติตามความคิดไป เพราะ
ความคิดโดยธรรมชาติของมัน มันต้องดับไป ความคิดของคนถึงที่สุดแล้วมันต้องหยุด
คนทุกซ์ขนาดไหนก็แล้วแต่นะ ถึงที่สุดแล้วนะ

คูสิ อย่างเช่นเรามีคนที่รักมากแล้วจากพรากไป ตายไป พอตายไปนะเราจะทุกข์
ไหม? ทุกข์มากเลย โอ้อโฮ วันแรกๆ นะ จะตายตามเลยนะ อยู่ไม่ได้ อยู่ไม่ได้จะฆ่าตัวตาย
ตาม สัก ๕ วัน ๑๐ วัน อือ ภูไม่อยากตายแล้ว มึงตายไปเถอะ ภูไม่ตายด้วยหรอก มันจาง
ไป จางไป โอ้อโฮ คูคูรักเห็นใหม่ ถ้าใครคนใดคนหนึ่งตายไปนะ จะเป็นจะตายเชียวนะ
แล้วพออยู่ไปอยู่ไปมันจางไปโดยธรรมชาติใจ มันจางไปโดยธรรมชาติ เห็นใหม่ มันเป็น
ความทุกข์

ทุกขันธ์เป็นอนัตตาไม่มีคงที่หฺรอก มันไม่อยู่กับเราตลอดไป ถ้ามันไม่อยู่กับเราตลอดไปสิ่งนั้นมันไม่เป็นความจริง ถ้าไม่เป็นความจริงสิ่งนี้ความคิดนะมันเกิดดับ ถ้ามีสติตามไปมันจะเห็นโทษ เรานี้แหละหลอกตัวเองกัน ความคิดของเรามันหลอกเรา สิ่งนี้ความคิดอะไรขึ้นมามันหลอกตัวเราเพราะมันเป็นสิ่งที่เราคิดแต่เหตุการณ์เป็นอย่างที่เราคิดจริงหรือเปล่า? ไม่จริงหฺรอก

ทีนี้ความคิดเรามันคิดของเราขึ้นมามันเผาเรา เห็นไหม ถ้าสติตามไปมันเห็นโทษ เห็นโทษความคิดเห็นไหม เราจุดไฟแล้วเผาตัวเอง จุดไฟแล้วเผาตัวเอง นี่ไง อตุตา หิ อตุตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนทุกขันธ์ก่อน ตนคิด เวลาเราโกรธเห็นไหม เราโกรธอารมณ์โกรธเราเต็มที่แล้ว เราจะไปทำร้ายเขา

ขณะที่เราโกรธเราทุกขันธ์ไหม? เราทำร้ายเขาเกิดอะไรขึ้นมา? คิดอะไรไป เกิดแต่ผลเสียทั้งนั้นเลย เราทำลายเราทั้งนั้นเลย ถ้าสติมันตามไปดูความคิดไป เอ็งจะคิดทำลายใคร? เอ็งไม่พอใจใคร? เอ็งมีความผูกพันกับใคร? มันเป็นเรื่องชั่วคราวทั้งนั้นนะ เป็นเรื่องชั่วคราวแล้วเราคิดคนเดียวนะ เขาจะจริงหรือเปล่านั้นไม่รู้ เป็นความคิดของเราคนเดียว แล้วไล่ต้อนเข้ามาเห็นไหม มันหยุดได้ นี่คือปัญญาอบรมสมาธิ

เราจะบอกว่าสิ่งที่เขาใช้ปัญญากัน ที่เขาว่าใช้วิปัสสนานะมันคือปัญญาอบรมสมาธิ ไม่ใช่สมาธิหฺรอก ไม่ใช่วิปัสสนา ถ้าวิปัสสนานะจิตต้องสงบก่อน พอจิตสงบก่อนความเห็นมันคนละมิตินะ ปัญญาของเรา เขาเรียกโลกียปัญญา ปัญญาของโลก แต่ปัญญาของพระพุทธเจ้าเขาเรียกโลกุตตรปัญญา ปัญญาเหนือโลกไง ปัญญาจะออกจากโลก

ทีนี้ปัญญาจะออกจากโลก โลกคืออะไร? โลกคือโลกทัศน์นะ โลกคือความคิดนะ เราอย่าไปมองโลกว่าโลกใบนี้นะ โลกใบนี้มันเป็นโลกธาตุ ๔ โลกของเรา แกนของโลกเห็นไหม แม่เหล็กเห็นไหม แกนของโลกที่มันหมุนอยู่ แกนของเราคือหัวใจใจ คือตัวเกิดตัวตายใจ แกนของเราเกิดในวิภวภูณนะ จิตวิภวภูณนะ ใจ จิตวิภวภูณนะมันตายเกิดตลอด

ในปัจจุบันนี้มาเกิดเป็นเรา ชั่วคราวชั่วอายุหนึ่งแล้วมันต้องไป มันหมุนอยู่อย่างนี้ แล้วเราเข้าไปสงบที่นั่นเห็นไหม แกนของวิภวภูณนะ ถ้าเราเข้าไปเห็นเข้าไปรู้นะ ศึกษาธรรมนะ ถ้าใครปฏิบัติเป็นนะ เริ่มวิปัสสนานะจะสนุกมาก มันจะโต้แย้งกันระหว่างความ

คิดเห็นของเราคืออวิชา คือทฤษฎีมานะของเรากับสิ่งที่ป็นสัจธรรมถ้าจิตมันสงบขึ้นมา มันจะเกิดสัจธรรมชั่วคราวๆ

หมายถึงว่าเวลาเขาทดลองวิทยาศาสตร์เห็นใหม่ เขาต้องไปทดลองในอวกาศ เพราะมันไม่มีแรงดึงดูด ขณะที่จิตสงบมันไม่มีกิเลสดึงดูด มันจะเป็นมันจะเหมือน อวกาศไร้แรงดึงดูดชั่วคราว ถ้าปัญญามันเกิดนะเห็นใหม่ มันไม่มีโลกทัศน์คือโลกีย์ ปัญญา คือเราบวกใจ คือมีเรา มีให้ค่า สมาธิมันให้ผลอย่างนั้นแล้วพอทำงานไปเห็นใหม่ ในอวกาศยานอวกาศอยู่ไม่ได้ตลอดไป มันต้องกลับมาเพื่อเอาเสบียง

จิตที่มันทำงานสงบแล้วออกไปทำงาน ถ้าจิตมันสงบมีพลังมันจะเหมือนกับ อวกาศที่ไม่มีกิเลสเราบวก สัจธรรมจะเกิดตอนนั้น ปัญญาจะเกิดตอนนั้น แล้วพอเราใช้ ปัญญาชั่วคราวพลังงานมันจะน้อยลง พอน้อยลงปั้บมันก็อิงกับเราเพราะพลังงานนี้เกิด จากเราใช่ใหม่? เกิดจากเรา

พอเกิดจากเราพอมันอิงกับเรา เราคือใคร? เราคืออวิชา พออิงกับเราปั้บมันก็มี ส่วนเราบวกแล้ว ก็ต้องกลับมาพุทโธ พุทโธ พุทโธ เพื่อสร้างพลังงานที่ไม่มีแรงดึงดูดอีก พอพลังงานที่ไม่มีแรงดึงดูดไปมันก็จะออกไป ออกไปรู้ในสติปัญญา ๔ ต้องมีวาสนา นะ ต้องมีวาสนาหมายถึงถ้ามีวาสนามันจะรู้เห็นสติปัญญา ๔ ถ้าไม่มีวาสนามันจะ สงบว่างๆ อยู่อย่างนั้นนะ สงบเฉยๆ สงบเฉยๆ ปั้บมันต้องมีมันต้องใช้การเหนี่ยวนำ การเหนี่ยวนำอย่างนี้มันเกิดเขาเรียกว่ารำพึง รำพึงให้เห็นกาย รำพึงให้เห็นเวทนา จิต ธรรม การเหนี่ยวนำ

การเหนี่ยวนำโดยธรรม ถ้ามีครูบาอาจารย์ท่านจะสอนเทคนิค ในการปฏิบัติมัน จะมีเทคนิคมันมีอะไรมันเยอะมากนะ เพราะ เพราะว่าคูสิ นักบินอวกาศแต่ละคนเขาต้อง ฝึกขนาดไหน แล้วนักบินอวกาศขึ้นไปทดสอบบนอวกาศแต่ละบุคคลทดสอบในอะไร ในทางการแพทย์ ในทางการเกษตรกรรม เห็นใหม่ ในการพันธุกรรม เขาทดสอบอะไร จิตก็เหมือนกัน จิตแต่ละดวงไม่เหมือนกันหรือ เอ็งไปอวกาศเอ็งจะดูอะไรกัน? เอ็งจะ ทดสอบอะไร?

เข้าไปในอวกาศ กูทำอะไรไม่ถูก มันเป็นสภาวะไร้น้ำหนักทำอะไรไม่ได้ครับ มันเว้งว่างครับ เว้งว่างก็กลับมาก่อน กลับมาก่อน นี่มีครูบาอาจารย์จิตมันมหัศจรรย์มัน

สนุกมากนะ ถ้าเราภาวนาได้ แต่นี่ก่อนที่จะสนุกมันต้องทุกข์ก่อนไง ต้องนั่งแล้ว โอ๊ย เจ็บปวดก่อนไง ต้องการการไ้แรงดึงดูคือ การเข้าสมาธิให้ได้

สมาธิคือการกดตัวตนเรา ทัศนียภาพความบวกรวมกันจะสงบตัวลงนั่นคือสมาธิ แล้วสมาธิอย่างที่ว่าเห็นไหม เหาะเหินเดินฟ้าได้หมดนะ ปุณฺณระลึกอดีตชาติก็ได้ แล้วบางคนถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจพอสงบปั๊บ ไปเห็นข้อมูลของตัวเพราะมันอยู่ที่กำลังสมาธิของแต่ละคนไม่เหมือนกัน อำนาจวาสนาของแต่ละคนที่ทำมาไม่เหมือนกัน ใช่มั๊ย

คุณสิ มาบวช บวชที่วัดเทพศิรินทร์เหมือนกัน ออกมาจากวัดเทพศิรินทร์ แต่ก่อนมาที่วัดเทพศิรินทร์มาจากไหน? บ้านใครบ้านมันใช่มั๊ย จิตก็เหมือนกันก่อนมาเกิดเป็นมนุษย์มาจากไหน? ก็บ้านใครบ้านมันไง ก็กำลังของจิตที่มันสร้างมาต่างกันนี่ไง ทีนี้พอมันสงบขึ้นมาแล้ว คุณสิมาอยู่ที่วัดนี้เหมือนกันแต่ที่มาไม่เหมือนกัน กำลังของจิตก็ไม่เหมือนกันนี่ไง

ทีนี้กำลังของจิตไม่เหมือนกัน ถ้ามันสงบ สงบอันเดียวกัน สงบอันเดียวกันนะอยู่ที่กำลัง อยู่ที่ความสงบมากสงบน้อย บางคนต้องการสงบแค่นี้ก็พอ อย่างเราเรามาจากฐานะยากจนไม่ต้องอะไรหรอก เราอยู่แค่นี้เราพอใจแล้ว แต่คนที่เขามาจากสถานะที่สูงส่งมากไม่พอใจนะ เขาต้องการมากกว่านี้

จิตก็เหมือนกัน จิตถ้ากิเลสมันหนา กิเลสมันบาง ถ้ากิเลสมันบางเห็นไหม แค่นี้เราทำได้แล้ว แต่กิเลสมันหนา ไม่ได้ ไม่ได้ ต้องใช้กำลังมากกว่านี้ เวลาจิตมันสงบเข้าไปแล้ว เวลาออกวิปัสสนา มันยังมีเทคนิคอีกเยอะแยะเลย ทีนี้คำว่าเทคนิคนะ มันโดยพื้นฐานนะ แต่ถ้าเราทำได้ เราทดสอบเราเลย

ทดสอบให้มันจิตสงบก่อน แล้วไม่ต้องกลัวผิด อย่าไปกลัวผิด เพราะเราไม่ต้องการให้ผิดใช่มั๊ย? เราต้องการตั้งสติต้องการให้มันถูกต้องนี่แหละ แต่ถ้าเราไปกลัวผิดเห็นไหม มันเหมือนกับเราไปทอนกำลังเราเองไง เราไปทอน ไปทอนกำลังนะ เอกภาพ เห็นไหม องค์การทุกอย่างต้องการเอกภาพทำงานจะได้ประสบความสำเร็จ

จิตที่ต้องการเอกภาพ ต้องการความมุ่งมั่น แล้วมีความกลัวไปทอนไหม? แล้วเอ็งจะไปไหนกันนะ ทำไปเลย ผิดถูกมีครูบาอาจารย์คอยสอน ไม่ต้องกลัวมัน ทำดีมันจะผิดตรงไหน ตั้งสติ ตั้งสติ แล้วพยายาม เรานึกพุทโธใช้ไหม นาโนใจ นาโนเทคโนโลยีนี้ นาโนของจิต พุทโธ พุทโธ พุทโธ มันจะซับซ้อนจนมันขึ้นมาเป็นสมาธิได้นะ พุทโธ พุทโธ เล็กน้อย แต่ครูบาอาจารย์ท่านบอกนะ พุทโธคำหนึ่งนะสะเทือนสามโลกธาตุ เพราะคำว่าพุทโธเป็นชื่อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทโธอยู่กลางหัวอกเราก็คือธาตุรู้เห็นไหม มันเกี่ยวเนื่องกันไปหมด

แล้วทเวดา อินทร์ พรหม เขาปรารถนาถึงพระพุทธรเจ้า เรากำหนดพุทโธ โดยหัวใจนะ อย่าทำเล่น สิ่งที่เราไม่ได้กันนะเราทำเล่นๆ ใจ สักแต่ว่าทำ เพื่อเจ้ารำพึงรำพันกันไป เราไม่ตั้งใจ เราไม่ตั้งใจเราไม่ทำจริงจังของเรา มันไม่ออกมาจากใจใจ มันออกจากความคิด คิดไปเพื่อเจ้อแล้วออกจากเรานั้นจะได้ผลนะ ถ้าจิตสงบอย่างน้อยถ้าจิตสงบจะเห็นคุณค่าของศาสนานะ พระที่บวชอยู่ได้พอจิตสงบเข้ามาแล้วมันมีคุณค่า เห็นชีวิตของเราเห็นจิตของเราแล้วมันจะทำให้เราเป็นประโยชน์ ถ้าไม่สงบก็หนีแหละว่ากันไปนะ

อ้าว ถ้ามีปัญหาว่าต่อไป

โยม : ที่อาจารย์บอกการเหนียวน่า มันน่ายังงัยครับ?

หลวงพ่ : เรานี้ะยังเหนียวน่ากันไม่ได้เพราะจิตเรานั้นไม่สงบ ถ้าจิตเราไม่สงบ เราเหนียวน่าก็เหนียวน่าแต่กิเลสใจ เขาเรียกอะไร? เหนียวน่ามันเป็นอาการของใจเป็นความคิดใช้ไหม มันเป็นความคิดเรามีอยู่แล้วใจ เหนียวน่ามันก็เหนียวน่าสิ่งที่อยู่ในความคิดเราออกมา ที่นี้พอจิตมันสงบขึ้นมา มันสงบเข้ามาตัวสงบมันจะรู้เอง อย่างเช่น

อย่างเช่นเราไม่มีเงินใช้ไหม เราก็หาเงินเพื่อเราจะใช้จ่ายเราต้องมีเงินก่อน ที่นี้เราจะหาเงินมา ถ้าเราไม่มีเงิน จะเหนียวน่าอย่างไร ก็กู้เขามาสิ แต่ถ้าเรามีเงินกันแล้วใช้ไหม เหนียวน่านี้เงินนี้จะใช้ประโยชน์อะไร? เพราะเงินมันเป็นเงินของเราใช้ไหม

พอเงินของเรานั้นไม่มีต้นทุน แต่คำว่าไม่มีต้นทุนไม่ได้นะ เราจะใช้คำว่าสมาธิคือต้นทุน ถ้ามันไม่มีสมาธิมันจะทำวิปัสสนาไม่ได้ ต้องมีทุนก่อน แต่เนี่ยถ้าเราทำความ

สงบของใจ มันมีทุน คือมีติดทุนใจใหม่ คือมีทุนนี้เราใช้จ่ายยังงี้ก็ได้เพราะทุนของเรา แต่ถ้าเราไม่มีทุน จะเหนียวแน่นเราต้องไปกู้

คำว่า “เหนียวแน่น” เราจะบอกว่าคำว่าเหนียวแน่นต้องมีสมาธิก่อนไง ทีนี้เรายังไม่มีสมาธิเราบอกจะเหนียวแน่น เหนียวแน่นก็เกิดจากความติดจากเราหมด ถ้าเราไม่เหนียวแน่นนะ พอจิตมันสงบแล้วมันจะไปเห็นอะไร? แต่บางคนไม่ต้องเหนียวแน่น อย่างเช่นเรา เราไม่ต้องเหนียวแน่นเรามีเลย ใจใหม่ บางคนนะมีเลย พอมีเลยพอจิตสงบปั๊บมันจะเห็นไง

บางคนจิตสงบนะ ถ้าได้ฐานนะ เห็นนี่นะ ความเห็นมี ๒ อย่าง เห็นโดยกิเลสเป็นนิमित เห็นโดยสังขาร เห็นโดยสังขารมันสะท้อนหัวใจนะ เหมือนเราไปหาแพทย์แล้วแพทย์ก็บอกว่าเราเป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย เราสะท้อนใจใหม่ ต้องสะท้อนใจแน่นอน เพราะชีวิตเรา นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันไปเห็นนะ มันจะมีอาการอย่างนั้น มันจะมีอาการอย่างนั้นเพราะอะไร? เพราะมะเร็งเราไปรู้แล้ว จิตนี้เป็นมะเร็ง จิตนี้มันโดนกิเลสครอบงำ จะทำลายมัน

ถ้าจิตสงบนะ แล้วไปเห็นกายนะมันจะมีอาการอย่างนั้น แต่ในเวลาเขาพูดว่าเห็นกาย เห็นกาย เดี่ยวดูฉายหนังให้ดู เดี่ยวดูจะเอามาแขวน เอากายมาแขวนให้มึงดู คืออะไร? ก็เห็นแล้วไม่สะท้อนใจไง เหมือนกับเราไปตามโรงพยาบาล อาจารย์ใหญ่เห็นใหม่ คุณก็นอนอยู่นั่นนะ แล้วมึงเป็นอะไร บางคนก็ขะเขย่งด้วย แต่ถ้าเห็นจริงไม่เห็นอย่างนั้น

คำว่าเหนียวแน่น คำว่าเหนียวแน่นเราจะบอกว่าภาษาพระ เขาก็เรียกว่า “ราพึง” ราพึงในสมาธิใจ ทีนี้เราจะใช้ภาษาสมัยใหม่เท่านั้นเอง เหนียวแน่น เราใช้ภาษาวัยรุ่นนะ เนาะ อ้าว เข้าใจไหม? จะเหนียวแน่น เพราะเราจะพูดอย่างนี้เพราะถามว่าเหนียวแน่นอย่างไร? พอเราบอกไปปั๊บก็เลยคิดว่าเราจะทำให้มันถูกไปไง คำว่าเหนียวแน่นต้องมีสมาธิก่อน ถ้ามีสมาธิก่อนเราทำความสงบเถอะ ถ้าไม่มีความสงบนะไม่มีพื้นฐาน

ปลูกบ้านไม่ตีเข็ม แล้วปลูกบ้านบนเลนอยู่ไม่ได้หรอก ปลูกบ้านที่ดินเราอ่อนต้องตีเข็ม แล้วทำคานคอดินเทให้มันคงขึ้นมา แล้วตีกรามบ้านช่องจะตั้งอยู่นั้นด้วยความแข็งแรง เริ่มต้นเข็มกับคานข้างล่างที่อยู่ในดิน คุณตีสูงตี เฉพาะเข็มนี้แหละหลายสิบล้าน บางทีถ้าตีสูง เฉพาะตีเข็มไปนี่ ราคาก็คือเป็นร้อยๆ ล้านเลย ยังไม่ได้อะไรเลยนะมึง

ทำความเข้าใจตรงนี้ ที่ทำสมาธิเหตุนี้ ถ้าไม่ทำสมาธิได้ไหม? จินตนาการได้ไหม? ได้ มันก็เหมือนเรานะ เรามาเลย ก่อสร้างเลย ไม่ต้องติเข้มไม่ต้องมีคานได้ไหม? ได้ แล้วติงมึงจะลืมหิม ล้านเปอร์เซ็นต์ นี่ก็เหมือนกัน ไม่ต้องทำสมาธิ สมาธิไม่ต้องทำเอาเลย ใช้ปัญญา พระพุทธเจ้าสอนเรื่องปัญญา

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา แต่ไม่ใช่ปัญญาอย่างนี้ ปัญญาอย่างนี้มันเป็นปัญญาในขั้นของศีล ในขั้นของ การถือศีลก็ต้องมีปัญญานะ ว่าปัญญาถือศีลอย่างนี้ถูกต้องไหม? ถูกนะ ปัญญามันมีปัญญา สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา

ปัญญาในศาสนาพุทธเรานี้ละ มีความลึกต่างกันเยอะแยะเลย แล้วปัญญาเวลาปัญญา ภวานามยปัญญามันเป็นอย่างไร? ที่นี้คนถ้าไม่มีหลักนี้ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญาที่ใช้ความคิดว่าเป็นปัญญา กว่าความคิดพวกมึงสู้คอมพิวเตอร์ไม่ได้หรอก คอมพิวเตอร์นี่แม่งสร้าง ทดสอบวิทยาศาสตร์ สร้างได้ดีกว่ามึงเยอะนัก คอมพิวเตอร์ไม่เห็นเป็นพระอรหันต์ห่มเลย

ปัญญามันต้องปัญญาของเราละ ปัญญาจะเกิดจากเรา ฉะนั้นสิ่งนี้เริ่มต้นนะทำให้มันสงบก่อน พื้นฐานนะถ้าไม่สงบพอเหนียวนำไปแล้วมันจะเตลิดเปิดเปิงไป หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ละ จิตท่านเคยสงบแล้วมันไปเห็นแสงสว่าง แสงสว่างเหมือนไฟพะเนียงนะ ท่านตามไฟพะเนียงไปดูพิสูจน์ใจ นี่คนปฏิบัตินะมีสตียากพิสูจน์ว่ามันจะสว่างแค่ไหน ตามไฟพะเนียงไป ไฟมันแตกไฟมันพุ่งออกไป

ท่านบอกไม่มีที่สิ้นสุดนะ ไปอยู่อย่างนั้นนะไม่จบ นี่ใจอาการของใจ ความเห็นนะจบไหม? ไม่จบหรอก นี่ขนาดคนที่ปฏิบัติแล้วมีสตินะ แล้วถ้าเราบอกว่าเหนียวนำไปทำกันไป ถ้าเราขาดสติเราเห็นสภาวะแบบนั้นแล้วเราตามไปนะ จบนะ หลุดนะ หลุดเลยนะ ไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ สตินะไม่มีไปเรื่อยๆ พอไปเห็นอะไรตกใจขึ้นมาละ เสียเลยนะ แล้วเสียนี้สอนกันทำไม?

อ้าว เหมือนเงินนี้ เงินที่ได้มาคนใช้เป็นไม่เป็นเห็นไหม เงินทำให้เด็กเสีย เด็กถ้าเอาเงินนี้ไปซื้อยาเสพติด เด็กเอาเงินนี้ใช้จ่ายโดยฟุ่มเฟือย เด็กนั้นเสียไหม? เงิน ถ้าคนรู้จักเอาไปทำธุรกิจ เอาไปทำประกอบคุณงามความดี เงินได้ผลไหม? เหมือนกัน เราบอกว่าทำสมาธิแล้วอาจเสียได้ ทำไมต้องสอนล่ะ?

อ้าว แล้วถ้าไม่มีเงินทำอะไรกันล่ะ? อ้าว โลกนี้ไม่มีเงิน คุณสิรับบาลทุ่มมาเต็มทีเลย เห็นไหม จะฟื้นฟูเศรษฐกิจกันนะ ทุ่มเงินมาเต็มทีเลย แล้วถ้าไม่มีเงินจะเอาอะไรทำ? จะทำอะไรกัน? ถ้าไม่มีเงินจะทำอะไรกัน? ไม่มีสมาธิไม่มีพื้นฐานจะทำอะไรกัน? เพื่อเจอแล้วยังบอกถ้าเป็นสมาธิแล้วจะเสีย เสียแล้วสอนทำไม? อ้าว เสียถ้าเสียโดยนิสัย เสียโดยความผิดพลาดของเขาก็สุดวิสัยละเว้ย

นี่ไงมันถึงว่าเวลาสอนธรรมะ หรือธรรมะที่ทำไปแล้วถ้าทำปฏิบัติถูกต้อง เป็นสัมมาทิฐิ มันก็ได้ผลที่บวก ถ้าเป็นมิจฉาทิฐิ มันก็จะเป็นสภาวะแบบนั้น แล้วเป็นมิจฉาทิฐิเพราะใคร? เพราะกิเลสของเรา เพราะความยึดมั่นของเราใช่ไหม? เพราะเราอยากได้ของเราใช่ไหม? อยากได้จนเกินกว่าเหตุ ทุกคนมีความอยากเป็นธรรมดา

คนมีชีวิตคนมีกิเลสก็อยากทุกคนนะแต่อยากให้เป็นมรรคผล อยากให้เป็นคุณงามความดีสิ อย่างนี้มันก็ไม่เสียหาย พอถามแล้วมันเจ็บ เวลาเราพูดมันเป็นสลับ เราพูดถึงขั้นความสงบใช่ไหม แล้วเราพูดถึงขั้นวิปัสสนา นี่เขาเรียกวิปัสสนา บางคนวิปัสสนาไม่ได้คือมันเริ่มต้นไม่ได้ เราถึงใช้คำว่าเหนียวน่า

จะนั่นพอบอกว่าจะให้เหนียวน่าอย่างไร? มันเป็นอีกสลับหนึ่งจะบอกว่าเหนียวน่าเลยข้างล่างมันก็ผิด เหมือนเด็กนะ อยากได้สตางค์ก็ให้ ให้ ให้ เสียเด็กหมดนะ อยากได้สตางค์นะทำงานสิ ทำงานแล้วจะได้สตางค์ นี่ก็เหมือนกันอยากจะเหนียวน่า ทำความสงบสิ ทำความสงบก่อนแล้วเดี๋ยวค่อยเหนียวน่า ให้มันสงบก่อนถ้าไม่สงบมันเหนียวน่ามาอะไรมา มันเป็นโลกหมด

อ้าว ว่ามา

โยม : คือ เวลาคิดนี้ อยากรู้ว่า พอจังหวะที่เรานั่งนี้ เรารู้สึกปวดเมื่อย ความคิดเราพุ่งไป พุ่งไปไกลเลยละ พยายามจะดึงกลับมามันไม่ค่อยกลับ

หลวงพ่ : ไม่กลับหรอก มันไม่กลับ มันไม่กลับเพราะสติเราไม่ดีไง สติเราไม่ดี แล้วมันจะเอาความพุ่งนั้นมาต่อรองกับความปวดเมื่อยของเราไง เพราะที่นั่นมันปวดเมื่อยใช่ไหม นี่ไงยสะใจที่นี้เดือดร้อนหนอ ที่นี้ขัดข้องหนอ ปัจจุบันนี้มันปวดเมื่อยหนอ เลยคิดไปเรื่องอื่น เรียกกลับมาไม่ไหว

แต่ถ้ามีสติ เราพูดบ่อยเห็นใหม่ ทุกคนรู้สัจธรรมรู้จักความดี แต่ทำไมทำความดีกันไม่ได้ เพราะขาดการฝึกฝน ทุกคนรู้ดีรู้ชั่วแต่ผู้กำลังใจเราไม่ได้ เรารู้ว่าผิคนะไม่ อยากทำเลย เอ๊ะ ทำไมมันทนไม่ไหวล่ะ? เพราะขาดการฝึกฝนนี่ไง นี่ไงพอจะฝึกบั้นอาการปวดนี้ละ มันเป็นเพราะเราฝึกใหม่ละ แต่ผู้ที่ปฏิบัติมันก็ปวด

ความปวดนี้ใหม่หรือเก่าก็ปวดเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าคนปฏิบัติเก่าแล้วจะไม่มี ความปวดก็ไม่ใช้คนตายนี้ มันจะไม่ปวดได้อย่างไร? แต่เวลาปวดขึ้นมามันมีวิธีการสู้ใจ เหมือนนักกีฬาที่มีความชำนาญของมันเห็นใหม่ ถึงประสบการณ์ของเขาเวลาถ้าวิกฤติ ใครประสบการณ์ดีกว่าจะเอาจะแก้วิกฤตินั้นชนะไปได้ ผู้ที่ปฏิบัติเก่ามันมีประสบการณ์ จิตถ้าแข็งคิดอย่างนี้เอ็งจะร้อนมาก ถ้าเอ็งยังคิดอย่างนี้เอ็งจะยิ่งร้อนมาก เอ็งจะต้องหดเข้ามา เอ็งจะต้องตั้งสติเข้ามา

พอตั้งสติเข้ามามันเป็นตัวจิตเอง สรรพสิ่งทั้งหมดมันจะดับไปเอง เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะจิตออกไปรับรู้ละ ไอ้ที่มันปวดที่มันปวดเพราะจิตมันไปรับรู้ทั้งนั้นนะ แต่บอกคนปฏิบัติมันรู้ละ หลวงตาท่านพูดนะท่านนั่งสู้กับเวทนาทั้งคืน ท่านยังบอก ถ้าเราจะตายนะมันจะเอาเวทนาหน้าไหนมาหลอกเราละ? เพราะนั่งทั้งคืนนะสู้กับมันทั้งคืนกู เห็นมันหมดกูเข้าใจมันหมดแล้ว แล้วเวลาจะตายมันจะเอาอะไรมาหลอกกู ท่านพูดเองนะ

นี่พูดถึงมันก็มีปวดนั่นแหละแต่ท่านมีปัญหา ถ้ามีการแยกแยะ พอแยกบั้นมันก็ปล่อย มันก็มีที่พัก แต่เรา แหม นักกีฬาเพิ่งลงสนามวันนี้จะเอาเหรียญทองเลยนะไม่มีทาง ก็ต้องฝึกก่อนสิ สู้มัน เอาชนะตนเองให้ได้ สัจธรรมคือเอาชนะตัวเอง ไม่ชนะใครเลย คนอื่นเป็นเรื่องของเขานะ

ทุกข์เราเกิดมาด้วยกันสมบัติของเขาคือความดีความชั่วของเขาทั้งหมด เราไม่มีส่วนรับรู้อะไรกับเขาหรอก แต่ความดีความชั่วของเราดี เราเป็นคนทำเราเป็นคนรับรู้ เราต้องจ่ายหนี้ละ ถ้าเราทำสิ่งอะไรไว้หนี้มีแน่นอน จะต้องจ่ายแน่นอน ช้าหรือเร็วเท่านั้น “ทำได้ดีทำชั่วได้ชั่ว” เต็ดขาด

โยม : เวลานั่งสมาธิครบมันปวดขาที่โอเค มันก็ยังปวดแบบทนได้ มันจะขึ้นมาที่ตัวนี้ ที่นี้มันจะปวดที่หัวมาก อันนี้เราควรจะไปเปลี่ยนอิริยาบถหรือจะอยู่หรือจะอย่างไร?

หลวงพ่ : ก็ได้ใหม่ๆ เราเปลี่ยน เราขยับหน่อยก็หาย

โยม : ไม่ แต่ว่านี่จะปวดขึ้นมาด้าน ตรงหูข้างหนึ่งอย่างนี้ครับ ปวดมากเลย
ครับ

หลวงพ่ : เปลี่ยน แล้วมันปวด ปวดนี่ะบางที คนเราอย่างว่ากิเลสหายกิเลสหนา
ต่างกัน เวลาปวดอะไรอย่างนี้ กิเลสมันเอาตรงนี้ต่อรอง เหมือนเรา เราทำดี อย่างเด็กเห็น
ไหม เด็กที่มันจะไปเที่ยวเห็นไหม เด็กมันจะเล่นเกมสัมนก็มีสิ่งเร้าใช้ไหม แต่พอเราบอก
อ่านหนังสืออย่าไปเล่นเห็นไหม มันต้องแยกแล้ว ระหว่างไปเล่นเกมสัมนก็มีความสุข
ของมัน แต่ถ้ามันดูหนังสือมันได้ปัญญานะ ได้ดูหนังสือเห็นไหม เราได้ปัญญาเราได้
ข้อมูลของเราแต่มันอยากทำไหม มันก็ไม่อยากทำ

นี่เอ็งย้อนกลับมาที่ปวดนี้ไง ย้อนกลับมาที่ปวด เวลามันปวดกิเลสใช้ไหม เวลา
สิ่งที่ปวดมันเร้าไหม แล้วเรากลับมาพุทโธ ถ้ากลับมาพุทโธ ข้อมูล พอกกลับมาพุทโธปั๊บ
เราดึงกลับมาพุทโธ หยุดได้หมดเลย ขันติธรรม กำหนดอะไร พุทโธ พุทโธ พุทโธแรงๆ
เลย ถ้ามันปวดพุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ ภูไม่สน พุทโธ พุทโธ พุทโธ
ลองดูหายไม่หาย

โยม : ตรงนี้มันยังโอเค แต่ตรงหัวนี้มันมากครับ

หลวงพ่ : เนี่ย มันขึ้นมาไง

โยม : มันขึ้นมาตรงหน้าผาก ตรงนี้ครับ มันเยอะครับ ก็ว่ามันจะ เราควรจะนั่งสู้
ต่อไปหรือเราจะหยุดเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถแล้วกลับมา

หลวงพ่ : ได้ ลงเดินจงกรมก็ได้ ลงเดินบ้าง ถ้าลงเดินเปลี่ยนอิริยาบถ เพราะยังใหม่
ตอนนี้ประสาเรา แบบว่าต้องหาช่องทางของตัวที่ถูกทางไง การปฏิบัติใหม่นี้ะ มันต้อง
หา แล้วไม่จำเป็นต้องนั่งเหมือนกัน บางคนถนัดเดิน บางคนถนัดนั่ง ความถนัดนะเวลา
เราไปเดินจงกรม เดินไปโดยสัญชาตญาณแต่จิตเรา จิตเราจะอยู่ในร่างกายเรา ให้มันสงบ
เข้ามา ให้มันสงบเข้ามา

เพราะเรายังไม่ลองสนามอื่นเลย เราเพียงแต่นั่งแล้วมันมีอาการไข้ไหม คนเรามันมีอุปสรรคของคนไม่เหมือนกัน อุปสรรคมันเกิดขึ้นมาเราจะแก้ไขของเรากัน ที่นี้พอนั่งไปมันแก้ได้หลายวิธี แก้ได้ เช่นที่มันปวด พุทโธ พุทโธ พุทโธ ปวดนี่นะ จิตนี้รับรู้ว่าจะปวด โทษนะ สพมันรู้ว่าปวดไหม ซากศพมันรู้ว่าปวดไหม ไม่รู้หรือมันนอน ๗ วัน ๘ วันในโรงไม่รู้เรื่องหรือ เอาไฟเผายังไม่ร้อนเลย

ไอ้ปวดไม่ปวดอยู่ที่ความคิดเราทั้งนั้นเลย ร่างกายปวดไม่ได้ ร่างกายมันปวดได้อย่างไร? กับเนื้อมันปวดเป็นหรือ แต่เวลาตีมันเจ็บนะเพราะอะไร? เพราะมันมีจิตอยู่มันรับรู้อยู่ จิตโง่ทั้งนั้นนะ เราจะใช้คำว่าจิตโง่ ถ้าจิตมันฉลาดขึ้นมาจะ แหม มันจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้แล้วมันปล่อยวาง ใหม่ๆ ปล่อยวางก่อน ปล่อยวางเข้าสมาธิ แล้วเอาปัญญามาสู้มัน สมาธิแก้ไม่ได้ แต่ไม่มีสมาธิจะสิ่งที่เห็นโลกียะหมด ไม่ใช่สังขาร ไม่ใช่สังขารฆ่ากิเลสไม่ได้ มันเป็นการเอากิเลส เอาความสกปรกเข้าได้พรมไว้ใจ แต่ไม่ได้ทำลายมัน แล้วเดียวเวลามันตีกลับนะทุกข์มาก

เราเองนะ เราต้องการความสะอาดของพวกเราเอง ต้องตั้งใจทำของเราเอง เอาให้ได้ เกิดมาแล้วไม่เสียชาติเกิดนะ งานทางโลกนะ คุณี เศรษฐกิจมันล้มไป คนที่เขาไปซื้อหุ้นไว้หมดไปทีนี้ก็หมีนล้านกันนะ แวบเดียวนะ เกลี้ยงเลย แต่งานของเราจะ ความรับรู้ของเราจะ โครขโมยไม่ได้นะ ปวดหัวนี้คนไม่เคยเห็นนะมันลักปวดหัวไปไม่ได้หรือ ปวดหัวนี้เป็นสมบัติของเราจะโวย ใครลักไปไม่ได้เลย

สังขารของเรา ของเราคนเดียวเลย ตกดน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ ความรู้ความเห็นของจิตใครสักของเราได้ ใครจะขโมยไปได้ ใครจะโอนไปเป็นของคนอื่นไม่มีสิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์แต่สมบัติทางโลกนะมีสิทธิ์ เวลาเขาลดค่าที่เงินหายไปครึ่งหนึ่ง หาเกือบตาย เวลาแม่งส่งลดตีหมดไปแล้วครึ่งหนึ่ง นั่นสมบัติภายนอกสมบัติภายในใจ

ที่นี้มัน เราเกิดมา เรามีทางโลก เราก็ต้องมีหน้าที่การงานมีอาชีพเป็นธรรมดา เวลาในพระไตรปิฎกถึงบอกทางคฤหัสถ์เป็นทางคับแคบ เพราะอะไร? เพราะทำหน้าที่การงานใช้ไหม ปฏิบัติเฉพาะเวลาเราว่าง

สมณะนี้ทางกว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมง อย่างพรั่งนี้มันเสร็จแล้ว ๒๔ ชั่วโมงตามสบายเลย แล้วจะอยู่อย่างนี้ตลอดไป เราจะไม่มีงานทำ มีงานเราก็ให้พวกโยมเขาช่วย เว้นไว้แต่พระที่บริหาร พระที่เขารับผิดชอบเขาจะดูแล นอกนั้นจะให้ปฏิบัติ

มีอะไรว่ามา

โยม : สมာธิขึ้นเริ่มต้น เริ่มต้นที่ปฏิบัติใหม่ๆ ครับ

หลวงพ่ : ขึ้นเริ่มต้นก็ เนี่ย นั่งสมาธิที่กำหนด พุทโธนี่ ลมหายใจ นี่ขึ้นเริ่มต้น เห็นไหม เวลาพูดเรื่องสมาธิเนี่ยะ พอพูดถึงสมาธิพูดอยู่คำเดียว ปฏิบัติถึง ๑๐ ปียังไม่ได้เลย นี่ขึ้นเริ่มต้นก็บอก นี่ขึ้นเริ่มต้น จะถามนี้ก็บอกคืออยากจะทำอะไรปฏิบัติอย่างไร

กิริยานะคือทำนั่ง ทำนั่งนี่ ทำนั่งเห็นไหม เรานั่งทำเนี่ยะ ได้บุญหรือยัง? ได้เต็มทีเลยเพราะกรรมคาทำนั่งของเรา เราจะนอนก็ได้ เราจะทำอะไรก็ได้ตามสะดวกของเรา เขาเรียกบุญกิริยาวัตถุ การที่เรานั่งเราเอาร่างกายถวายพระพุทธรเจ้า บูชาพระพุทธรเจ้าเห็นไหม พุทโธ พุทโธ พุทโธ ได้บุญไหม? บุญได้แล้ว

แล้วทำไมบุญแล้วมันเจ็บขนาดนี้? ทำไมมันปวดขนาดนี้? เอาบุญทำไมมันปวด?

ได้บุญเป็นกิริยา ไซ้ไหม แต่ทำสมาธิขึ้นมา ถ้าสมาธิขึ้นมา ปฏิบัติบูชา บูชาอย่างเลิศอย่างประเสริฐพระพุทธรเจ้าต้องการตรงนี้เลย ทุกคนอยากให้ทุกคนทดสอบ ถ้าทุกคนทดสอบ ถ้ามันสัมผัสหล่นขึ้นมาเนี่ยมันรู้ขึ้นมามันเห็นขึ้นมา โอ้ นี่เป็นสมบัติของคนนั้นสุดยอดเลย ถ้าไม่มีปฏิบัติเลย เราอาจจะมึนคึดสมบัติก็ได้ เราไม่ได้ทำมันก็ไม่เกิดขึ้นมาไซ้ไหม นี่เราปฏิบัติแล้วมันจะทุกข์มันจะร้อนขนาดไหน

งานฆ่ากิเลสเนี่ย เราจะบอกว่าผลตอบแทนมันสูงส่งกว่าเงินนะ สูงส่งกว่าทุกอย่าง เขาหาเงินหาทองกันเขายังต้องลงทุนลงแรงกันขนาดนั้น แล้วเราหาความจริงมันยากตรงที่ว่าต้องเอาชนะตนเอง ต้องเอาชนะความเจ็บความปวดเอาชนะทุกอย่างในตัวเอง มันแพ้ตน ถ้าเอาชนะตนมันต้องลงทุนลงแรง ตรงแพ้ตนชนะตนนี้แหละ

ที่นี้พอชนะตนเห็นไหม

“มารเอยเธอเกิดจากความคำริของเราเราจะไม่คำริถึงเจ้าอีกแล้ว”

จะคิดอะไรก็แล้วแต่มันรู้ก่อนไง มารมันรู้ทุกทีเลย จะเอาชนะมันที่ไรแพ้ทุกทีเลย พอเอาชนะมัน มันตัดขาก่อนแล้ว มันเตะตัดขาก่อนลืมาก่อนทุกที เราแพ้ความคิดเรา แพ้พญามารในหัวใจเราหรือจะชนะมันก็ตรงนี้ ต้องจริงจัง ชัดกับมันเต็มทีเอาตายเข้าแลก มึงจะตีมาจากไหน

จริงๆ นะถ้ามีความคิดอย่างนี้ มีความสู้อย่างนี้มันจะทำได้ เริ่มต้นง่ายๆ เลย สูดลม อยู่กับมันเท่านั้นนะ นี่คือข้อเท็จจริงใจ ทีนี้เวลาอธิบายไป ที่เราพูดมายืดยาวเพราะอะไรรู้ไหม? เราจะให้กำลังใจ เราให้กำลังใจนะ ว่าผลมันจะมาอย่างนี้ เป้าหมายมันจะเป็นอย่างนั้น เรามีเป้าหมายกัน เหมือนเรามีโครงการอยากเป็นเศรษฐีกัน เห็นไหม เราจะทำธุรกิจให้ร่ำรวยขึ้นมา เราต้องมีโครงการใช่ไหม?

นี่เราอธิบายธรรมะเพื่อให้เห็นภาพรวม แล้วเราอยากได้อะไร? เขาเรียกว่าปลุกศรัทธา ปลุกความเชื่อมั่น ให้เราเข้มแข็งแล้วไปปฏิบัติ การปฏิบัติเราต้องทำเองทั้งหมด พระพุทธเจ้าบอกชี้ทางเท่านั้น ทีนี้บอกจะบอกให้เข้าใจเลย เดี่ยวเราจะบิณฑบาตเข้าไปในหัวใจเลย บู้ด เราต้องหาเองต้องทำเองหมด

ยิ่งฟังยิ่งงงใช่ไหม? บอกง่ายๆ แล้วมันไม่ ง่ายๆ เริ่มต้นจะง่ายที่สุดทำง่ายที่สุด แต่ถ้าพูดถึงนะ พูดถึงในทางที่เขาปฏิบัติง่ายๆ นะ อ้าว สวดมนต์ก่อน ทำวัตรก่อน ครึ่งชั่วโมงนะให้ลืมนึกไปก่อน แล้วนั่งสมาธิ ๒ นาทีเลิกใจ คือคนถ้าไม่มีหลักนะเขาจะไปทำพิธีกรรม ปฏิบัติโดยรูปแบบ มีแต่รูปแบบแต่หัวใจไม่เป็นสมาธิเลย

พอปฏิบัติมันก็ไปงงไหม ไปตามรูปแบบนั้นงงไหม พอครบเวลา เฮ้อ เสร็จแล้วได้บุญแล้ว แต่สมาธิอยู่ไหนกูไม่รู้ ไม่รู้จัก แต่พวกเราแบบวางไว้ เพราะรูปแบบก็เพื่อชักนำเราให้เข้ามาปฏิบัติ ในเมื่อเราจะปฏิบัติแล้วให้มันเห็นรู้จริง เจ็บก็เจ็บ ดีก็ดี ฟุ้งซ่านก็ฟุ้งซ่าน สงบก็สงบเห็นไหม เอนื่อหาสาระไม่เอารูปแบบนั้น ไม่ใช่ปฏิบัติเป็นพิธีปฏิบัติเอาความสงบ ปฏิบัติเอาความจริง

แล้วถ้ามันจริงขึ้นมาแล้วนะ เห็นเงาพระพุทธเจ้า ใครทำจิตเป็นสมาธิเห็นเงาพระพุทธเจ้า

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” ใจ

โสดาบันเห็นสังขารขึ้นมา สกิทา อนาคา เห็นชัดเจนมาก นิพพาน โอโห
พระพุทธเจ้ารู้อย่างนี้เองหนอ พระพุทธเจ้ารู้อย่างนี้เองหนอ อันเดียวกันเลย ทำได้สู้ได้

อ้าว เนาะ จบยัง เอวังเนาะ เอวัง ไปหาที่อยู่ไปหาที่พักใจเดียวมิด